

Jurnalul Oficial

al Uniunii Europene

C 307 E

Anul 50

Ediția în limba română

Comunicări și informări

18 decembrie 2007

Numărul informării

Cuprins

Pagina

III *Acte pregătitoare*

CONSILIU

2007/C 307 E/01

Poziția comună (CE) nr. 18/2007 din 15 octombrie 2007 adoptată de Consiliu, hotărând în conformitate cu procedura menționată la articolul 251 din Tratatul de instituire a Comunității Europene, în vederea adoptării unei directive a Parlamentului European și a Consiliului de modificare a Directivei 89/552/CEE a Consiliului privind coordonarea anumitor acte cu putere de lege și acte administrative ale statelor membre cu privire la desfășurarea activităților de difuzare a programelor de televiziune ⁽¹⁾

1

2007/C 307 E/02

Poziția comună (CE) nr. 19/2007 din 8 noiembrie 2007 adoptată de Consiliu, hotărând în conformitate cu procedura menționată la articolul 251 din Tratatul de instituire a Comunității Europene, în vederea adoptării unei Directive a Parlamentului European și a Consiliului de modificare a Directivei 97/67/CE cu privire la realizarea integrală a pieței interne a serviciilor poștale ale Comunității

22

RO

⁽¹⁾ Text cu relevanță pentru SEE

III

(Acte pregătitoare)

CONSILIU

POZIȚIA COMUNĂ (CE) Nr. 18/2007

adoptată de Consiliu la 15 octombrie 2007

în vederea adoptării Directivei 2007/.../CE a Parlamentului European și a Consiliului din ... de modificare a Directivei 89/552/CEE a Consiliului privind coordonarea anumitor acte cu putere de lege și acte administrative ale statelor membre cu privire la desfășurarea activităților de difuzare a programelor de televiziune

(Text cu relevanță pentru SEE)

(2007/C 307 E/01)

PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIUL UNIUNII EUROPENE

având în vedere Tratatul de instituire a Comunității Europene, în special articolul 47 alineatul (2) și articolul 55,

având în vedere propunerea Comisiei,

având în vedere avizul Comitetului Economic și Social European ⁽¹⁾,

având în vedere avizul Comitetului Regiunilor ⁽²⁾,

hotărând în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 251 din tratat ⁽³⁾,

întrucât:

- (1) Directiva 89/552/CEE a Consiliului ⁽⁴⁾ coordonează anumite acte cu putere de lege și acte administrative ale statelor membre cu privire la desfășurarea activităților de difuzare a programelor de televiziune. Cu toate acestea, noile tehnologii în domeniul transmisiei serviciilor

mass-media audiovizuale impun adaptarea cadrului normativ pentru a se ține cont de impactul schimbărilor structurale, de răspândirea tehnologiilor informației și comunicării (TIC) și de evoluțiile tehnologice în domeniul modelelor de afaceri, în special finanțarea difuzării de programe comerciale, precum și pentru a asigura atât condiții optime de competitivitate și securitate juridică pentru tehnologiile informaționale și industriile și serviciile mass-media europene, cât și respectarea diversității culturale și lingvistice.

- (2) Actele cu putere de lege și actele administrative ale statelor membre privind desfășurarea activităților de difuzare a programelor de televiziune sunt deja coordonate prin Directiva 89/552/CEE, în timp ce normele aplicabile unor activități precum serviciile mass-media audiovizuale la cerere conțin discrepanțe, dintre care unele pot împiedica libera circulație a respectivelor servicii în interiorul Comunității Europene și pot denatura concurența în cadrul pieței interne.

- (3) Serviciile mass-media audiovizuale sunt în egală măsură servicii culturale și servicii economice. Importanța lor crescândă pentru societăți, pentru democrație — în special prin asigurarea libertății de informare, a diversității de opinie și a pluralismului în mass-media — pentru educație și cultură justifică aplicarea de norme specifice pentru aceste servicii.

- (4) Articolul 151 alineatul (4) din tratat impune Comunității să ia în considerare aspectele culturale în cadrul acțiunilor desfășurate în temeiul altor dispoziții ale tratatului, în special în vederea respectării și promovării diversității culturilor sale.

⁽¹⁾ JO C 318, 23.12.2006, p. 202.

⁽²⁾ JO C 51, 6.3.2007, p. 7.

⁽³⁾ Avizul Parlamentului European din 13 decembrie 2006 (JO C 317 E, 23.12.2006), Poziția comună a Consiliului din 15 octombrie 2007, Poziția Parlamentului European din ... (nepublicată încă în Jurnalul Oficial).

⁽⁴⁾ Directiva 89/552/CEE din 3 octombrie 1989 privind coordonarea anumitor acte cu putere de lege și acte administrative ale statelor membre cu privire la desfășurarea activităților de difuzare a programelor de televiziune (JO L 298, 17.10.1989, p. 23). Directivă, astfel cum a fost modificată ultima dată prin Directiva 97/36/CE (JO L 202, 30.7.1997, p. 60).

- (5) În rezoluțiile sale din 1 decembrie 2005 ⁽¹⁾ și 4 aprilie 2006 ⁽²⁾ privind Runda Doha și Conferințele ministeriale OMC, Parlamentul European a solicitat excluderea serviciilor publice de bază, precum serviciile audiovizuale, din cadrul planului de liberalizare care face obiectul negocierilor privind GATS. În rezoluția sa din 27 aprilie 2006 ⁽³⁾, Parlamentul European a sprijinit Convenția Unesco privind protecția și promovarea diversității expresiilor culturale, care prevede, în special, că „activitățile, bunurile și serviciile culturale sunt atât de natură economică, cât și culturală, întrucât transmit identități, valori și sensuri și, prin urmare, nu trebuie tratate ca având doar valoare comercială”. Decizia din 18 mai 2006 a Consiliului privind încheierea Convenției pentru protecția și promovarea diversității expresiilor culturale ⁽⁴⁾ a aprobat Convenția Unesco în numele Comunității. Convenția a intrat în vigoare la 18 martie 2007. Prezenta directivă respectă principiile convenției menționate.
- (6) Serviciile mass-media audiovizuale tradiționale — precum televiziunea — și serviciile mass-media audiovizuale la cerere nou apărute oferă importante oportunități de ocupare a forței de muncă în Comunitate, în special în cadrul întreprinderilor mici și mijlocii și stimulează creșterea economică și investițiile. Având în vedere importanța unui mediu concurențial echitabil și a unei piețe europene veritabile a serviciilor mass-media audiovizuale, ar trebui respectate principiile de bază ale pieței comune, precum libera concurență și tratamentul echitabil, pentru asigurarea transparenței și previzibilității pe piețele serviciilor mass-media audiovizuale și pentru a reduce barierele la intrarea pe piață.
- (7) Societățile europene care furnizează servicii mass-media audiovizuale se confruntă cu o situație de insecuritate juridică și cu un mediu concurențial inechitabil în ceea ce privește regimul juridic care reglementează serviciile mass-media audiovizuale la cerere nou apărute. Este prin urmare necesar, pentru a se evita denaturarea concurenței, să se îmbunătățească securitatea juridică, să se sprijine finalizarea pieței interne și să se faciliteze apariția unei zone unice de informare, ca cel puțin un set minim de norme coordonate să se aplice tuturor serviciilor mass-media audiovizuale, atât transmisii de televiziune (adică servicii mass-media audiovizuale liniare), cât și servicii mass-media audiovizuale la cerere (adică servicii mass-media audiovizuale neliniare). Principiile de bază ale Directivei 89/552/CEE, anume principiul țării de origine și standardele minime comune, și-au dovedit valoarea și ar trebui, prin urmare, să fie reținute.
- (8) La 15 decembrie 2003, Comisia a adoptat o comunicare privind viitorul politicii europene normative în domeniul audiovizualului, în cadrul căreia se subliniază faptul că politica normativă în respectul domeniului trebuie să garanteze anumite interese publice, printre care diversitatea culturală, dreptul la informare, importanța pluralismului în mass-media, protecția minorilor și protecția consumatorilor, precum și creșterea nivelului de sensibilizare a opiniei publice și de educație în domeniul mass-media, atât în prezent, cât și în viitor.
- (9) Rezoluția Consiliului și a reprezentanților guvernelor statelor membre, reușiți în cadrul Consiliului la 25 ianuarie 1999 privind difuzarea de programe publice ⁽⁵⁾ a reafirmat faptul că îndeplinirea misiunii de difuzare a programelor publice impune ca aceasta să beneficieze în continuare de progresul tehnologic. Coexistența furnizorilor privați și publici de servicii mass-media audiovizuale este o trăsătură care distinge piața europeană a audiovizualului.
- (10) Comisia a adoptat inițiativa „i2010: Societatea informațională europeană” pentru a sprijini dezvoltarea și ocuparea forței de muncă în societatea informațională și în industriile mass-media. Aceasta este o strategie completă destinată să încurajeze producerea de conținut european, dezvoltarea economiei digitale și asimilarea TIC, pe fondul convergenței dintre serviciile societății informaționale, serviciile mass-media, rețele și dispozitive, prin modernizarea și desfășurarea tuturor instrumentelor prevăzute de politicile UE: instrumente normative, cercetare și parteneriate cu industria corespunzătoare. Comisia s-a angajat să creeze un cadru coerent pe piața internă pentru serviciile societății informaționale și serviciile mass-media prin modernizarea cadrului juridic pentru serviciile audiovizuale, începând cu o propunere a Comisiei din 2005 privind modernizarea directivei „Televiziune fără frontiere” și transformarea acesteia într-o directivă privind serviciile mass-media audiovizuale. Obiectivul inițiativei i2010 va fi realizat, în principiu, prin permiterea dezvoltării ramurilor de activitate corespunzătoare, reglementând numai ceea ce este necesar, precum și prin susținerea dezvoltării întreprinderilor mici nou-create, care constituie sursa de capital și de locuri de muncă pe viitor, permițându-le să se dezvolte, să inoveze și să creeze locuri de muncă pe o piață liberă.
- (11) La 4 septembrie 2003 ⁽⁶⁾, 22 aprilie 2004 ⁽⁷⁾ și 6 septembrie 2005 ⁽⁸⁾, Parlamentul European a adoptat rezoluții privind adaptarea Directivei 89/552/CEE pentru a reflecta modificările structurale și evoluțiile tehnologice, cu respectarea pe deplin a principiilor care stau la baza acesteia și care își păstrează valabilitatea. În plus, Parlamentul European a sprijinit, în principiu, abordarea generală de instituire a unor norme de bază pentru toate serviciile mass-media audiovizuale și a unor norme suplimentare pentru transmisiile de televiziune.

⁽¹⁾ JO C 285 E, 1.12.2006, p. 126.

⁽²⁾ JO C 293 E, 2.12.2006, p. 155.

⁽³⁾ JO C 296 E, 6.12.2006, p. 104.

⁽⁴⁾ JO L 201, 25.7.2006, p. 15.

⁽⁵⁾ JO C 30, 5.2.1999, p. 1.

⁽⁶⁾ Rezoluția Parlamentului European privind Televiziune fără frontiere (JO C 76 E, 25.3.2004, p. 453).

⁽⁷⁾ Rezoluția Parlamentului European privind riscurile de încălcare a libertății de exprimare și de informare, în Uniunea Europeană și în special în Italia [Articolul 11 alineatul (2) din Carta drepturilor fundamentale] (JO C 104 E, 30.4.2004, p. 1026).

⁽⁸⁾ Rezoluția Parlamentului European privind aplicarea articolelor 4 și 5 din Directiva 89/552/CEE („Televiziune fără frontiere”), astfel cum a fost modificată prin Directiva 97/36/CE, pentru perioada 2001-2002 (JO C 193 E, 17.8.2006, p. 117).

- (12) Prezenta directivă îmbunătățește respectarea drepturilor fundamentale și este pe deplin în conformitate cu principiile recunoscute de Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene ⁽¹⁾, în special articolul 11. În acest sens, prezenta directivă nu ar trebui să împiedice în niciun fel statele membre să aplice propriile norme constituționale în domeniul libertății presei și al libertății de exprimare prin intermediul mass-media.
- (13) Prezenta directivă nu ar trebui să afecteze obligațiile ce revin statelor membre în aplicarea Directivei 98/34/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 22 iunie 1998 de stabilire a unei proceduri pentru furnizarea de informații în domeniul standardelor și reglementărilor tehnice și norme privind serviciile societății informaționale ⁽²⁾. În consecință, proiectele de măsuri naționale aplicabile serviciilor mass-media audiovizuale la cerere care sunt de natură mai strictă sau mai detaliate decât cele necesare pentru simpla transpunere a prezentei directive ar trebui să facă obiectul obligațiilor procedurale instituite în temeiul articolului 8 din Directiva 98/34/CE.
- (14) Directiva 2002/21/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 7 martie 2002 privind un cadru de reglementare comun pentru rețelele și serviciile de comunicații electronice (directivă-cadru) ⁽³⁾, nu aduce atingere, în conformitate cu articolul 1 alineatul (3) din directiva respectivă, măsurilor luate la nivel comunitar sau național care urmăresc obiective de interes general, în special în ceea ce privește reglementarea conținutului și politica audiovizuală.
- (15) Nici o dispoziție a prezentei directive nu ar trebui să oblige sau să încurajeze statele membre să impună noi sisteme de acordare de licențe sau autorizări administrative pentru vreun tip de servicii mass-media audiovizuale.
- (16) În sensul prezentei directive, definiția unui serviciu media audiovizual ar trebui să acopere numai serviciile mass-media audiovizuale, transmisii de televiziune sau servicii la cerere, care sunt mijloace de informare în masă, adică serviciile care sunt destinate a fi recepționate de către o proporție semnificativă din publicul larg și care pot avea un impact clar asupra acestuia. Domeniul său de aplicare ar trebui să se limiteze la servicii în sensul definit prin tratat și ar trebui, prin urmare, să acopere orice formă de activitate economică, inclusiv activitățile întreprinderilor prestatoare de servicii publice, însă nu ar trebui să acopere activitățile care nu sunt, în esență, economice și care nu sunt în concurență cu difuzarea programelor de televiziune, cum ar fi site-urile internet private și serviciile constând în furnizarea sau distribuția de conținut audiovizual generat de utilizatori privați în scopul punerii în comun și al schimbului în cadrul comunităților de interes.
- (17) Serviciile mass-media audiovizuale la cerere se caracterizează prin faptul că sunt de tipul celor de televiziune, adică se află în concurență cu programele de televiziune pentru captarea aceleiași audiențe, iar natura și mijloacele de acces la serviciul respectiv l-ar îndreptăți pe utilizator să se aștepte în mod rezonabil la o protecție normativă în cadrul domeniului de aplicare a prezentei directive. Având în vedere acest aspect și pentru a preveni discrepanțele în ceea ce privește libera circulație și libera concurență, noțiunea de „program” ar trebui interpretată într-un mod dinamic, ținând cont de evoluțiile înregistrate în difuzarea programelor de televiziune.
- (18) În sensul prezentei directive, definiția unui serviciu mass-media audiovizual ar trebui să acopere rolul mass-media de informare, divertisment și educare a publicului larg și ar trebui să includă comunicațiile comerciale audiovizuale, însă ar trebui să excludă orice formă de corespondență privată, precum e-mailurile expediate unui număr limitat de destinatari. Această definiție ar trebui să excludă, de asemenea, toate serviciile al căror scop principal nu este furnizarea de programe, adică serviciile în cazul cărora orice conținut audiovizual este doar ocazional și nu constituie scopul principal al acestora. Exemplele includ site-uri de internet care conțin doar de manieră auxiliară elemente audiovizuale, cum ar fi elemente grafice animate, scurte spoturi publicitare sau informații legate de un produs sau serviciu care nu este audiovizual. Din aceste motive, jocurile de noroc având drept miză o sumă de bani, inclusiv loteriile, pariurile și alte forme de servicii din domeniul jocurilor de noroc, precum și jocurile on-line și motoarele de căutare, cu excepția transmisiilor dedicate jocurilor de noroc, ar trebui excluse de asemenea din domeniul de aplicare al prezentei directive.
- (19) În sensul prezentei directive, definiția furnizorului de servicii mass-media ar trebui să excludă persoanele fizice sau juridice care doar transmit programe pentru care răspunderea editorială revine unor terți.
- (20) Transmisiunile de televiziune includ în prezent în particular televiziunea analogică și digitală, serviciile de difuzare în direct prin internet (live streaming), de transmisie video prin internet (webcasting) și de transmisie defazată de programe video la cerere (near-video-on-demand), în timp ce transmisia video la cerere (video-on-demand), de exemplu, este un serviciu mass-media audiovizual la cerere. În general, pentru transmisiunile sau programele de televiziune care sunt oferite și sub formă de servicii mass-media audiovizuale la cerere de către același furnizor de servicii mass-media, cerințele prezentei directive ar trebui să se considere respectate prin îndeplinirea cerințelor aplicabile transmisiunii de televiziune, adică transmisiunii liniare. Cu toate acestea, în cazul în care sunt oferite în paralel diverse tipuri de servicii, dar care sunt în mod clar servicii separate, prezenta directivă ar trebui să se aplice fiecăruia dintre serviciile în cauză.

⁽¹⁾ JO C 364, 18.12.2000, p. 1.

⁽²⁾ JO L 204, 21.7.1998, p. 37. Directivă, astfel cum a fost modificată ultima dată prin Directiva 2006/96/CE (JO L 363, 20.12.2006, p. 81).

⁽³⁾ JO L 108, 24.4.2002, p. 33.

(21) Domeniul de aplicare al prezentei directive ar trebui să nu includă versiunile electronice ale ziarelor și revistelor.

- (22) În sensul prezentei directive, termenul „audiovizual” ar trebui să se refere la imagini în mișcare cu sau fără sonor, incluzând astfel filmele mute, dar excluzând serviciile de transmisie audio sau radio. În timp ce scopul principal al unui serviciu mass-media audiovizual este furnizarea de programe, definiția unui astfel de serviciu ar trebui să acopere de asemenea conținutul sub formă de text care însoțește programele respective, cum ar fi serviciile de subtitrare și ghidurile electronice ale programelor. Serviciile autonome cu conținut sub formă de text nu ar trebui incluse în domeniul de aplicare a prezentei directive, ceea ce nu ar trebui să afecteze libertatea statelor membre de a reglementa astfel de servicii la nivel național, în conformitate cu tratatul.
- (23) Noțiunea de responsabilitate editorială este esențială pentru definirea rolului furnizorului de servicii mass-media și, prin urmare, pentru definirea serviciilor mass-media audiovizuale. Statele membre pot aduce completări suplimentare la definiția responsabilității editoriale, în special în ceea ce privește noțiunea de „control efectiv”, cu ocazia adoptării măsurilor de punere în aplicare a prezentei directive. Prezenta directivă nu ar trebui să aducă atingere cazurilor de exonerare de răspundere instituite prin Directiva 2000/31/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 8 iunie 2000 privind anumite aspecte juridice ale serviciilor societății informaționale, în special ale comerțului electronic, pe piața internă (directiva privind comerțul electronic) ⁽¹⁾.
- (24) În contextul difuzării programelor de televiziune, noțiunea de vizionare simultană ar trebui să acopere și vizionarea cvasi-simultană produsă ca urmare a variațiilor asociate unui scurt decalaj care apare între transmisia și recepția de programe din motive tehnice inerente procesului de transmisie.
- (25) Toate caracteristicile unui serviciu media audiovizual prevăzute în definiția acestuia și explicate în considerentele 16-23 ar trebui să fie prezente simultan.
- (26) Pe lângă publicitate și teleshopping, ar trebui să se introducă în prezenta directivă o definiție mai largă a comunicațiilor audiovizuale comerciale, care nu ar trebui să includă, cu toate acestea, anunțurile de interes general și apelurile umanitare difuzate cu titlu gratuit.
- (27) Principiul țării de origine ar trebui să rămână elementul de bază al prezentei directive, întrucât este esențial pentru crearea unei piețe interne. Principiul menționat ar trebui, prin urmare, să fie aplicat tuturor serviciilor mass-media audiovizuale pentru a asigura securitatea juridică pentru furnizorii de servicii mass-media ca bază necesară pentru noi modele de afaceri și pentru furnizarea unor asemenea servicii. Aplicarea principiului menționat este, de asemenea, esențială pentru a se asigura libera circulație a informației și a programelor audiovizuale în cadrul pieței interne.
- (28) Pentru a promova o industrie europeană a audiovizualului puternică, integrată și competitivă și pentru a consolida pluralismul mass-media pe întreg teritoriul Uniunii Europene, un singur stat membru ar trebui să aibă jurisdicție asupra unui furnizor de servicii mass-media audiovizuale și pluralismul informațiilor ar trebui să reprezinte un principiu fundamental al Uniunii Europene.
- (29) Evoluțiile tehnologice, în special în ceea ce privește programele digitale prin satelit, implică faptul că ar trebui adaptate criteriile de subsidiaritate pentru a asigura reglementarea corespunzătoare și punerea în aplicare eficace a acestuia, precum și pentru a acorda actorilor puteri reale asupra conținutului unui serviciu mass-media audiovizual.
- (30) Întrucât prezenta directivă privește serviciile oferite publicului larg din Uniunea Europeană, aceasta ar trebui să se aplice numai în cazul serviciilor mass-media audiovizuale care pot fi recepționate direct sau indirect de publicul din unul sau mai multe state membre cu echipamente standard de consum. Definirea „echipamentelor standard de consum” ar trebui lăsată în sarcina autorităților naționale competente.
- (31) Articolele 43-48 din tratat instituie ca drept fundamental libertatea de stabilire. Prin urmare, furnizorii de servicii mass-media ar trebui să aibă, în general, libertatea de a alege statele membre în care doresc să se stabilească. Curtea de Justiție a subliniat, de asemenea, că „tratatul nu interzice niciunei întreprinderi să își exercite libertatea de a presta servicii dacă nu oferă servicii în statul membru în care își are sediul” ⁽²⁾.
- (32) Statele membre ar trebui să poată să aplice norme mai detaliate sau mai stricte în domeniile coordonate prin prezenta directivă în cazul furnizorilor de servicii mass-media aflați sub jurisdicția acestora, asigurându-se în același timp că normele respective sunt coerente cu principiile generale de drept comunitar. Pentru a trata situațiile în care un post emițător aflat sub jurisdicția unui stat membru furnizează o emisiune de televiziune care se adresează în întregime sau în majoritate teritoriului unui alt stat membru, soluția corespunzătoare care ține seama de interesele statului membru, fără a pune în discuție corecta aplicare a principiului țării de origine, ar fi soluția de a impune statelor membre să coopereze între ele și, în caz de eludare, codificarea jurisprudenței Curții de Justiție ⁽³⁾, combinată cu o procedură mai eficientă. Noțiunea de norme de interes public general a fost elaborată de Curtea de Justiție în cadrul jurisprudenței sale cu privire la articolele 43 și 49 din tratat și include, printre altele, norme privind protecția consumatorilor, protecția minorilor și politicile culturale. Statul membru care solicită cooperarea ar trebui să se asigure că respectivele norme naționale specifice sunt necesare în mod obiectiv, sunt aplicate în mod nediscriminatoriu și sunt proporționale.

⁽²⁾ Cazul C-56/96 VT4, punctul 22; cazul C-212/97 Centros c. Erhvervs-og Selskabsstyrelsen; a se vedea și: cazul C-11/95 Comisia c. Regatul Belgiei și cazul C-14/96 Paul Denuit.

⁽³⁾ Cazul C-212/97 Centros c. Erhvervs-og Selskabsstyrelsen; cazul C-33/74 Van Binsbergen c. Bestuur van de Bedrijfsvereniging; cazul C-23/93 TV 10 SA c. Commissariaat voor de Media, punctul 21.

⁽¹⁾ JO L 178, 17.7.2000, p. 1.

- (33) Atunci când evaluează, de la caz la caz, dacă o emisiune transmisă de un furnizor de servicii mass-media stabilit într-un alt stat membru se adresează în întregime sau în mare parte teritoriului său, un stat membru poate să recurgă la indicatori precum originea veniturilor din publicitate televizată și/sau din abonamente, limba principală a serviciului sau existența unor programe sau comunicări comerciale care vizează în mod specific publicul din statul membru în care sunt recepționate.
- (34) În temeiul prezentei directive, fără a aduce atingere aplicării principiului țării de origine, statele membre pot în continuare să ia măsuri care să restricționeze libera circulație în ceea ce privește emisiunile de televiziune, dar numai în condițiile prevăzute în prezenta directivă și urmând procedura stabilită de aceasta. Cu toate acestea, Curtea de Justiție a susținut în mod constant faptul că orice restricție asupra libertății de prestare a serviciilor, cum ar fi orice derogare de la un principiu fundamental al tratatului, trebuie interpretată în mod restrictiv ⁽¹⁾.
- (35) În ceea ce privește serviciile mass-media audiovizuale la cerere, restricțiile asupra liberei prestări a acestora ar trebui să fie posibile numai în conformitate cu condiții și proceduri similare celor deja instituite la articolul 3 alineatele (4), (5) și (6) din Directiva 2000/31/CE.
- (36) În cadrul comunicării înaintate Parlamentului European și Consiliului privind o mai bună legislație pentru creștere economică și ocuparea forței de muncă în Uniunea Europeană, Comisia a subliniat necesitatea unei analize atente asupra abordării normative corespunzătoare, în special pentru a stabili dacă pentru sectorul sau problema în cauză este preferabilă legislația sau ar trebui avute în vedere soluții alternative, cum ar fi co-reglementarea sau auto-reglementarea. În plus, experiența a relevat faptul că atât instrumentele de co-reglementare, cât și cele de auto-reglementare, puse în aplicare în conformitate cu diversele tradiții juridice ale statelor membre, pot avea un rol important în asigurarea unui nivel ridicat de protecție a consumatorului. Măsurile destinate să asigure îndeplinirea obiectivelor de interes public în sectorul noilor servicii mass-media audiovizuale sunt mult mai eficiente dacă sunt luate cu sprijinul activ al furnizorilor de servicii înșiși.

Astfel, auto-reglementarea constituie un tip de inițiativă voluntară care permite operatorilor economici, partenerilor sociali, organizațiilor sau asociațiilor neguvernamentale să adopte orientări comune între ele și pentru ele. Statele membre ar trebui să recunoască, în conformitate cu diversele tradiții juridice proprii, rolul pe care o auto-reglementare eficientă îl poate avea ca instrument complementar față de mecanismele legislative, judiciare și/sau administrative instituite, precum și contribuția utilă a acestora la îndeplinirea obiectivelor prezentei directive. Cu toate acestea, deși ar putea constitui o metodă complementară de punere în aplicare a anumitor dispoziții ale prezentei directive, auto-reglementarea nu ar trebui să constituie un înlocuitor pentru obligațiile legiuitorului național.

Co-reglementarea asigură, în forma sa minimală, o „legătură juridică” între auto-reglementare și legiuitorul național, în conformitate cu tradițiile juridice ale statelor membre. Co-reglementarea ar trebui să permită posibilitatea intervenției statului în cazul neîndeplinirii obiectivelor sale. Fără a aduce atingere obligațiilor formale ale statelor membre cu privire la transpunere, prezenta directivă încurajează utilizarea co-reglementării și auto-reglementării. Aceasta nu ar trebui să constituie o obligație a statelor membre de a institui regimuri de co-reglementare și/sau auto-reglementare și nicio întrerupere sau un pericol pentru actualele inițiative de co-reglementare sau auto-reglementare care au fost deja instituite în cadrul statelor membre și care funcționează în mod eficiente.

- (37) „Educația în domeniul mass-media” vizează aptitudinile, cunoștințele și înțelegerea care permit consumatorilor să utilizeze mass-media în mod eficient și în condiții de siguranță. Persoanele cu educație în domeniul mass-media pot să efectueze alegeri informate, să înțeleagă natura conținutului și a serviciilor și să profite de întreaga gamă de oportunități oferite de noile tehnologii de comunicație. Aceste persoane sunt în mai mare măsură capabile să se protejeze, atât pe sine cât și familiile lor față de materialele dăunătoare sau ofensatoare. Prin urmare, ar trebui promovată dezvoltarea educației în domeniul mass-media în toate categoriile sociale și evoluția acestora ar trebui urmărită îndeaproape.

Recomandarea Parlamentului European și a Consiliului din 20 decembrie 2006 privind protecția minorilor și a demnității umane, precum și dreptul la replică în legătură cu competitivitatea industriei europene de servicii de informare audiovizuale și on-line ⁽²⁾ include deja o serie de măsuri posibile pentru promovarea educației în domeniul mass-media cum ar fi, de exemplu, formarea continuă a profesorilor și formatorilor, formarea specifică în domeniul internetului destinată copiilor încă de la vârste foarte mici, inclusiv organizarea de sesiuni deschise pentru părinți sau de campanii naționale destinate cetățenilor, care implică toate mediile de comunicație, pentru a furniza informații asupra utilizării responsabile a internetului.

- (38) Stațiile de emisie pot achiziționa drepturi exclusive de emisie pentru transmisia TV de evenimente de mare interes pentru public. Cu toate acestea, este esențială promovarea pluralismului prin diversitatea producțiilor și programelor de știri în cadrul Uniunii Europene, precum și respectarea principiilor recunoscute la articolul 11 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene.
- (39) Pentru garantarea libertății fundamentale de a primi informații și a protecției depline și corespunzătoare a intereselor telespectatorilor din Uniunea Europeană, posturile emițătoare care exercită drepturi exclusive de emisie pentru transmisia TV de evenimente de mare interes pentru public ar trebui să acorde altor posturi dreptul de a folosi scurte extrase pentru programele de știri generale în condiții corecte, rezonabile și nediscriminatorii, ținând seama în mod corespunzător de drepturile

⁽¹⁾ Cazul C-355/98 Comisia c. Belgia, Culegere 2000 I, p. 1221, punctul 28; cazul C-348/96 Calfa, Culegere 1999 I, p. 11, punctul 23.

⁽²⁾ JO L 378, 27.12.2006 p. 72.

de exclusivitate. Condițiile respective ar trebui să fie comunicate în timp util înainte ca evenimentul de mare interes pentru public să aibă loc, astfel încât să se acorde celorlalți timp suficient pentru exercitarea dreptului respectiv. Orice emițător ar trebui să poată exercita acesta drept și printr-un intermediar, care acționează în mod specific în numele său, de la caz la caz. Astfel de extrase pot fi folosite în transmisiuni difuzate pe întreg teritoriul UE de către orice post, inclusiv posturi cu specific sportiv și nu ar trebui să depășească nouăzeci de secunde.

Dreptul de acces la astfel de extrase scurte ar trebui să se aplice pe baze transfrontaliere numai în cazul în care este necesar. Prin urmare, un emițător ar trebui să solicite mai întâi accesul de la un alt emițător stabilit în același stat membru și care a achiziționat drepturi exclusive asupra evenimentului de mare interes pentru public.

Noțiunea de programe de știri generale nu ar trebui să acopere compilarea de scurte extrase în programele cu scop de divertisment.

Principiului țării de origine ar trebui să se aplice atât pentru accesul cât și pentru transmisia extraselor scurte. În cazuri transfrontaliere, acest lucru înseamnă că diferitele legislații ar trebui să se aplice în mod succesiv. În primul rând, pentru accesul la extrasele scurte, ar trebui să se aplice legislația statului membru în care își are sediul emițătorul care furnizează semnalul inițial (respectiv cel care acordă accesul). Acesta este, de obicei, statul membru în care are loc evenimentul în cauză. În cazul în care un stat membru a instituit un sistem echivalent de acces la evenimentul în cauză, legislația statului membru respectiv ar trebui să se aplice pentru toate situațiile. În al doilea rând, pentru transmisia extraselor scurte ar trebui să se aplice legislația statului membru în care își are sediul emițătorul care transmite respectivele extrase scurte.

- (40) Cerințele prezentei directive privind accesul la evenimente de mare interes pentru public pentru scurte reportaje de știri nu ar trebui să aducă atingere Directivei 2001/29/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 22 mai 2001 privind armonizarea anumitor aspecte ale dreptului de autor și drepturilor conexe în societatea informațională ⁽¹⁾ și convențiilor internaționale relevante în domeniul drepturilor de autor și al drepturilor conexe. Statele membre ar trebui să faciliteze accesul la evenimente de mare interes pentru public acordând acces la semnalul emițătorului în sensul prezentei directive. Cu toate acestea, statele membre pot alege alte mijloace echivalente în sensul prezentei directive. Astfel de mijloace includ, printre altele, acordarea accesului la locul de desfășurare a acestor evenimente înainte de acordarea accesului la semnal. Emițătorii nu ar trebui să fie împiedicați să încheie contracte mai detaliate.

- (41) Ar trebui să se asigure că practicile furnizorilor de servicii mass-media de a furniza programe televizate de știri cu transmisii în direct, ulterior transmisiei în direct, în modul la cerere pot continua fără a fi necesar să se personalizeze programul individual prin omiterea extraselor scurte. Această posibilitate ar trebui să fie restrânsă la furnizarea la cerere de programe televizate identice transmise de către același furnizor de servicii, astfel încât să nu poată fi utilizată pentru crearea de noi modele de afaceri la cerere pe bază de extrase scurte.

- (42) Serviciile mass-media audiovizuale la cerere sunt diferite de transmisiile de televiziune în ceea ce privește alegerea și controlul pe care le poate exercita utilizatorul, precum și în ceea ce privește impactul pe care îl au acestea asupra societății ⁽²⁾. Acest lucru justifică impunerea de norme mai puțin stricte asupra serviciilor mass-media audiovizuale la cerere, care ar trebui să se supună doar normelor de bază prevăzute în prezenta directivă.

- (43) Dat fiind natura specifică a serviciilor mass-media audiovizuale, în special impactul acestor servicii asupra modului în care se formează opinia publică, este esențial pentru utilizatori să cunoască exact persoana responsabilă pentru conținutul acestor servicii. Este, prin urmare, important ca statele membre să se asigure că utilizatorii beneficiază de acces simplu și direct în orice moment la informații privind furnizorul de servicii mass-media. Fiecare stat membru poate decide asupra detaliilor practice privind modul în care poate fi îndeplinit obiectivul menționat, fără a aduce atingere oricăror alte dispoziții relevante ale dreptului comunitar.

- (44) Prezența conținutului dăunător în serviciile mass-media audiovizuale continuă să constituie o preocupare a legiuitorilor, a industriei media și a părinților. Vor exista, de asemenea, noi provocări, în special în legătură cu noi platforme și noi produse. Este, prin urmare, necesar să se introducă norme pentru protecția dezvoltării fizice, mentale și morale a minorilor, precum și a demnității umane în toate serviciile mass-media audiovizuale, inclusiv în comunicațiile audiovizuale comerciale.

- (45) Măsurile luate pentru protecția dezvoltării fizice, mentale și morale a minorilor și a demnității umane ar trebui să fie atent corelate cu dreptul fundamental la libertatea de expresie, astfel cum a fost stabilit în Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene. Scopul unor astfel de măsuri, cum ar fi utilizarea numerelor personale de identificare (coduri PIN), a sistemelor de filtrare sau a etichetării, ar trebui astfel să fie acela de a asigura un nivel adecvat de protecție a dezvoltării fizice, mentale și morale a minorilor și a demnității umane, în special în ceea ce privește serviciile mass-media audiovizuale la cerere.

⁽¹⁾ JO L 167, 22.6.2001, p. 10.

⁽²⁾ A se vedea, de exemplu, cazul C-89/04, Mediakabel.

Recomandarea privind protecția minorilor și a demnității umane și dreptul la replică a recunoscut deja importanța sistemelor de filtrare și a etichetării și a inclus un număr de posibile măsuri în beneficiul minorilor, cum ar fi furnizarea în mod sistematic pentru utilizatori, atunci când se abonează la un furnizor de acces, a unui sistem de filtrare eficace, care poate fi actualizat și ușor de folosit, sau dotarea cu sisteme de filtrare automată a accesului la serviciile destinate în mod specific copiilor.

- (46) Furnizorii de servicii mass-media audiovizuale aflați sub jurisdicția statelor membre ar trebui să fie supuși, în orice caz, interdicției diseminării pornografiei infantile în conformitate cu dispozițiile Deciziei-cadru 2004/68/JAI a Consiliului din 22 decembrie 2003 privind combaterea exploatarea sexuale a copiilor și a pornografiei infantile ⁽¹⁾.
- (47) Niciuna dintre dispozițiile introduse prin prezenta directivă care privesc protecția dezvoltării fizice, mentale și morale a minorilor și protecția demnității umane nu impune cu necesitate punerea în aplicare a măsurilor luate pentru protejarea acestor interese prin verificarea prealabilă a serviciilor mass-media audiovizuale de către organisme publice.
- (48) Serviciile mass-media audiovizuale la cerere pot fi considerate a avea potențialul de a înlocui parțial transmisiile de televiziune. În consecință, acestea ar trebui să promoveze, dacă este posibil, producția și distribuția de opere europene și să contribuie astfel în mod activ la promovarea diversității culturale. Un astfel de sprijin pentru producțiile europene ar putea, de exemplu, să ia forma unor contribuții financiare din partea acestor servicii la producția și achiziționarea de drepturi asupra operelor europene, a acordării pentru operele europene a unui procent minim în cadrul cataloagelor video la cerere sau a prezentării sub o formă atractivă a operelor europene în cadrul ghidurilor electronice ale programelor. Ar fi important să se efectueze în mod periodic o reexaminare a aplicării dispozițiilor privind promovarea operelor europene de către servicii mass-media audiovizuale. În cadrul rapoartelor prevăzute în prezenta directivă, statele membre ar trebui să țină seama, de asemenea, în special de contribuția financiară a acestor servicii la producția și achiziționarea de drepturi asupra operelor europene, cota deținută de operele europene în cadrul catalogului de servicii mass-media audiovizuale și în cadrul consumului efectiv al utilizatorilor în ceea ce privește operele europene oferite de serviciile respective.
- (49) În definirea sintagmei „producători care sunt independenți de stațiile de emisie”, astfel cum este menționată la articolul 5 din Directiva 89/552/CEE, statele membre ar trebui să ia în considerare în principal criterii cum ar fi proprietarii societății producătoare, volumul de programe furnizate aceleiași stații de emisie și titularii de drepturi secundare.
- (50) La punerea în aplicare a dispozițiilor articolului 4 din Directiva 89/552/CEE, statele membre ar trebui să încu-

jeze stațiile de emisie să includă un procent corespunzător de coproducții europene sau de producții europene de origine străină.

- (51) Este important să se asigure transmisia producțiilor cinematografice în perioade stabilite de comun acord între titularii drepturilor de difuzare și furnizorii de servicii mass-media.
- (52) Disponibilitatea serviciilor mass-media audiovizuale la cerere mărește posibilitatea de alegere a consumatorului. Astfel, nu se justifică și nu are sens din punct de vedere tehnic impunerea de norme detaliate care să reglementeze comunicațiile comerciale audiovizuale pentru serviciile mass-media audiovizuale la cerere. Cu toate acestea, toate comunicațiile comerciale audiovizuale ar trebui să respecte nu doar normele de identificare, ci și un set minim de norme calitative pentru îndeplinirea unor obiective clare de ordine publică.
- (53) Dreptul la replică este o cale de atac adecvată emisiunilor de televiziune și poate fi aplicat și în mediul online. Recomandarea privind protecția minorilor și a demnității umane și dreptul la replică include deja orientările corespunzătoare pentru punerea în aplicare a unor măsuri în cadrul dreptului sau practicilor naționale, astfel încât să se asigure în suficientă măsură dreptul la replică sau alte căi de atac echivalente față de mass-media în format on-line.
- (54) Astfel cum a fost recunoscut de Comisie în cadrul Comunicării interpretative privind anumite aspecte ale dispozițiilor privind publicitatea din cadrul directivei „Televiziune fără frontiere” ⁽²⁾, dezvoltarea de noi tehnici de publicitate și de strategii inovative de comercializare a creat noi oportunități eficace pentru comunicații comerciale audiovizuale în serviciile tradiționale de emisie, permițându-le o concurență potențial mai bună într-un mediu echitabil cu inovațiile în domeniul serviciilor la cerere.
- (55) Evoluțiile în domeniul comercial și tehnologic oferă utilizatorilor o mai mare posibilitate de alegere și o mai mare responsabilitate în utilizarea serviciilor mass-media audiovizuale. Pentru a rămâne proporțională în raport cu obiectivele de interes general, reglementarea trebuie să permită un anumit grad de flexibilitate față de transmisiile de televiziune. Principiul separării ar trebui să fie limitat la publicitatea televizată și teleshopping, poziționarea produsului („product placement”) ar trebui permisă în anumite împrejurări, cu excepția cazului în care un stat membru decide altfel, iar anumite restricții cantitative ar trebui abrogate. Cu toate acestea, în cazurile în care poziționarea ia forma publicității mascate, aceasta trebuie interzisă. Principiul separării nu ar trebui să împiedice utilizarea de noi tehnici de publicitate.
- (56) Pe lângă practicile acoperite de prezenta directivă, Directiva 2005/29/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 11 mai 2005 privind practicile comerciale neloiale ale întreprinderilor de pe piața internă față de

⁽¹⁾ JO L 13, 20.1.2004, p. 44.

⁽²⁾ JO C 102, 28.4.2004, p. 2.

consumatori ⁽¹⁾ se aplică în cazul practicilor comerciale neloiale, cum ar fi publicitatea înșelătoare și agresivă care apare în cadrul serviciilor mass-media audiovizuale. În plus, întrucât Directiva 2003/33/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 mai 2003 privind armonizarea actelor cu putere de lege și a actelor administrative ale statelor membre în materie de publicitate și sponsorizare în favoarea produselor din tutun ⁽²⁾, care interzice publicitatea și sponsorizarea pentru țigări și alte produse pe bază de tutun în presa scrisă, în cadrul serviciilor societății informaționale și al programelor radio, nu aduce atingere Directivei 89/552/CEE, având în vedere caracteristicile speciale ale serviciilor media audiovizuale, raportul dintre Directiva 2003/33/CE și Directiva 89/552/CEE ar trebui să rămână același după intrarea în vigoare a prezentei directive. Articolul 88 alineatul (1) din Directiva 2001/83/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 6 noiembrie 2001 de instituire a unui cod comunitar cu privire la medicamentele de uz uman ⁽³⁾, care interzice publicitatea destinată publicului larg pentru anumite medicamente, se aplică, astfel cum se prevede la alineatul 5 al articolului respectiv, fără a aduce atingere dispozițiilor articolului 14 din Directiva 89/552/CEE. Raportul dintre Directiva 2001/83/CE și Directiva 89/552/CEE ar trebui să rămână același după intrarea în vigoare a prezentei directive. În plus, prezenta directivă nu ar trebui să aducă atingere dispozițiilor Regulamentului (CE) nr. 1924/2006 al Parlamentului European și al Consiliului din 20 decembrie 2006 privind mențiunile nutriționale și de sănătate înscrise pe produsele alimentare ⁽⁴⁾.

- (57) Având în vedere posibilitățile sporite de care dispun telespectatorii pentru a evita publicitatea prin utilizarea de noi tehnologii, cum ar fi aparatele digitale personale de înregistrare video și o mai mare posibilitate de alegere a posturilor, nu se mai justifică o reglementare detaliată asupra introducerii de spoturi publicitare în scopul protecției telespectatorilor. Prezenta directivă nu ar trebui să crească volumul orar de publicitate admisă, ci ar trebui să acorde o flexibilitate emițătorilor față de introducerea acesteia acolo unde nu prejudiciază în mod nejustificat integritatea programelor.
- (58) Prezenta directivă este destinată să garanteze caracterul specific al televiziunii europene, care favorizează introducerea publicității între programe, limitând astfel posibilele întreruperi ale operelor cinematografice și ale filmelor realizate pentru televiziune, precum și întreruperi ale anumitor categorii de programe care necesită în continuare o protecție specială.
- (59) Limitarea care a existat cu privire la cantitatea zilnică de publicitate televizată a fost în mare parte teoretică. Limita pe oră este mai importantă, deoarece se aplică și pentru intervalele orare de maximă audiență. Prin urmare, limita pe zi ar trebui abrogată, iar limita pe oră menținută pentru publicitatea televizată și spoturile de teleshopping. Restricțiile cantitative asupra timpului rezervat pentru teleshopping sau publicitate nu par să mai fie justificate,

dată fiind posibilitatea crescută de alegere a consumatorului. Cu toate acestea, rămâne aplicabilă limita de 20 % pentru spoturile publicitare și de teleshopping pe oră. Noțiunea de spot publicitar de televiziune trebuie să fie înțeleasă ca publicitate televizată în sensul articolului 1 litera (i) din Directiva 89/552/CEE astfel cum este modificată prin prezenta directivă cu o durată ce nu depășește douăsprezece minute.

- (60) Comunicațiile comerciale audiovizuale mascate (publicitatea mascată) sunt o practică interzisă de prezenta directivă, dat fiind efectul negativ al acestora asupra consumatorilor. Interzicerea comunicațiilor comerciale audiovizuale mascate nu ar trebui să includă și poziționarea legitimă de produse prevăzută în cadrul prezentei directive, în cazul căreia telespectatorul este informat în mod corespunzător asupra existenței unei poziționări de produs. Acest lucru se poate realiza prin semnalarea poziționării produsului în cadrul unui anumit program, de exemplu prin intermediul unei sigle neutre.
- (61) Poziționarea de produse este o realitate în operele cinematografice și audiovizuale realizate pentru televiziune, dar statele membre reglementează în mod diferit această practică. În vederea asigurării unui mediu concurențial echitabil și a sporirii, în acest mod, a competitivității industriei media europene, este necesară adoptarea de norme privind poziționarea de produse. Definiția poziționării de produse introdusă prin prezenta directivă ar trebui să acopere orice formă de comunicații comerciale audiovizuale constând în includerea unui produs, serviciu sau a mărcii acestuia sau menționarea unui produs, serviciu sau marca acestuia, astfel încât acesta să fie prezentat în cadrul unui program, în schimbul unei plăți sau retribuții similare. Furnizarea de bunuri sau servicii cu titlu gratuit, cum ar fi recuzita sau premiile, ar trebui considerate drept cazuri de poziționare de produse numai dacă valoarea bunurilor sau serviciilor implicate este semnificativă. Poziționarea de produse ar trebui să se supună acelorași norme și restricții calitative care se aplică și în cazul comunicațiilor audiovizuale comerciale. Criteriul decisiv care face distincția între sponsorizare și poziționare de produse este faptul că, în cazul poziționării de produse, trimiterea la un produs este înglobată în acțiunea unui program, motiv pentru care în definiția de la articolul 1 litera (m) din Directiva 89/552/CEE astfel cum este modificată prin prezenta directivă este cuprinsă sintagma „în cadrul”. Pe de altă parte, menționarea sponsorului poate avea loc pe parcursul unui program, dar nu face parte din subiect.
- (62) Poziționarea de produse ar trebui, în principiu, să fie interzisă. Cu toate acestea, sunt acceptabile derogări pentru anumite genuri de programe, pe baza unei liste pozitive. Ar trebui acordată statelor membre opțiunea de retragere de la aceste derogări, în totalitate sau parțial, de exemplu prin permiterea poziționării de produse doar în programele care nu au fost produse exclusiv în statul membru respectiv.

⁽¹⁾ JO L 149, 11.6.2005, p. 22.

⁽²⁾ JO L 152, 20.6.2003, p. 16.

⁽³⁾ JO L 311, 28.11.2001, p. 67. Directivă, astfel cum a fost modificată ultima dată prin Regulamentul (CE) nr. 1901/2006 (JO L 378, 27.12.2006, p. 1).

⁽⁴⁾ JO L 404, 30.12.2006, p. 9. Versiune corectată în JO L 12, 18.1.2007, p. 3.

(63) Mai mult, sponsorizarea și poziționarea de produse ar trebui să fie interzise în cazul în care influențează conținutul programelor în asemenea măsură încât să afecteze responsabilitatea și independența editorială a furnizorului de servicii mass-media. Aceasta este situația în ceea ce privește poziționarea tematică.

(64) Dreptul persoanelor cu handicap și al persoanelor în vârstă de a participa și de a se integra în viața socială și culturală a Comunității este legat în mod indisolubil de furnizarea de servicii media audiovizuale accesibile. Modalitățile de realizare a accesibilizării includ, fără a se limita la acestea, limbajul semnelor, subtitrarea, audio-descrierea și navigarea prin meniuri care pot fi înțelese ușor.

(65) În conformitate cu obligațiile ce le revin statelor membre prin tratat, acestea sunt responsabile pentru transpunerea și punerea în aplicare efectivă a prezentei directive. Statele membre au libertatea de a alege instrumentele potrivite în conformitate cu propriile tradiții juridice și structuri stabilite și în special să își organizeze propriile organisme independente de reglementare pentru a putea pune în aplicare prezenta directivă în mod imparțial și transparent. Mai precis, instrumentele alese de către statele membre ar trebui să contribuie la promovarea pluralismului mass-media.

(66) Este necesară o strânsă cooperare între organismele de reglementare competente ale statelor membre și Comisie pentru a asigura aplicarea corectă a prezentei directive. De asemenea, este deosebit de importantă o strânsă cooperare între statele membre și între organismele de reglementare ale statelor membre cu privire la impactul pe care emițătorii având sediul într-un stat membru îl pot avea asupra unui alt stat membru. În cazul în care dreptul național prevede proceduri de eliberare a licențelor și dacă sunt vizate mai multe state membre, este de preferat să se realizeze contacte între organismele de reglementare respective înainte de eliberarea unor astfel de licențe. Cooperarea respectivă ar trebui să acopere toate domeniile reglementate prin Directiva 98/552/CEE astfel cum este modificată prin prezenta directivă, în special articolele 2, 2a și 3 din directiva respectivă.

(67) Deoarece obiectivele prezentei directive, și anume instituirea unui spațiu fără frontiere interne pentru serviciile mass-media audiovizuale asigurându-se totodată un nivel ridicat de protecție a obiectivelor de interes general, în special protecția minorilor și a demnității umane precum și promovarea drepturilor persoanelor cu dizabilități, nu pot fi realizate în mod satisfăcător de către statele membre și, având în vedere amploarea și efectele prezentei directive, pot fi realizate mai bine la nivelul Comunității, aceasta poate adopta măsuri în conformitate cu principiul subsidiarității, astfel cum este prevăzut la articolul 5 din tratat. În conformitate cu principiul proporționalității, astfel cum este prevăzut la respectivul articol, prezenta directivă nu depășește ceea ce este necesar pentru atingerea acestor obiective.

(68) În conformitate cu punctul 34 din Acordul interinstituțional pentru o mai bună legiferare ⁽¹⁾, statele membre sunt încurajate să elaboreze, atât în interes propriu, cât și în interesul Comunității, propriile tabele care să ilustreze, în măsura posibilă, corespondența dintre dispozițiile prezentei directive și măsurile naționale de transpunere și să le facă publice.

ADOPTĂ PREZENTA DIRECTIVĂ:

Articolul 1

Directiva 89/552/CEE se modifică după cum urmează:

1. Titlul se înlocuiește cu următorul text:

„Directiva 89/552/CEE din 3 octombrie 1989 a Parlamentului European și a Consiliului privind coordonarea anumitor dispoziții stabilite prin acte cu putere de lege sau norme administrative în cadrul statelor membre cu privire la furnizarea de servicii mass-media audiovizuale (directiva serviciilor mass-media audiovizuale)”.

2. Articolul 1 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 1

În sensul prezentei directive:

(a) prin «serviciu mass-media audiovizual» se înțelege:

— un serviciu, astfel cum este definit la articolele 49 și 50 din tratat, care se află sub responsabilitatea editorială a unui furnizor de servicii mass-media și al cărui scop principal este furnizarea de programe în scop informativ, de divertisment sau educativ, pentru publicul larg prin rețele de comunicații electronice în sensul articolului 2 litera (a) din Directiva 2002/21/CE. Un astfel de serviciu media audiovizual este fie o transmisie de televiziune, astfel cum este definită la litera (e) din prezentul articol, fie un serviciu mass-media audiovizual la cerere, astfel cum este definit la litera (g) din prezentul articol,

și/sau

— comunicații comerciale audiovizuale;

(b) prin «program» se înțelege un ansamblu de imagini în mișcare cu sau fără sunet care constituie un articol individual în cadrul unei grile sau unui catalog realizat de un furnizor de servicii mass-media și care este comparabil ca formă și conținut cu forma și conținutul transmisiilor de televiziune. Se pot enumera drept exemple de programe următoarele: filme artistice de lung metraj, transmisiile sportive, comedii de situație, documentare, programe pentru copii și piese de teatru;

⁽¹⁾ JO C 321, 31. 12.2003, p. 1.

- (c) prin «responsabilitate editorială» se înțelege exercitarea unui control efectiv asupra selecționării programelor și asupra organizării acestora fie într-o grilă cronologică, în cazul transmisiilor de televiziune, fie într-un catalog, în cazul serviciilor mass-media audiovizuale la cerere. Responsabilitatea editorială nu implică în mod necesar o răspundere juridică în conformitate cu dreptul național pentru conținutul serviciilor furnizate;
- (d) prin «furnizor de servicii mass-media» se înțelege persoana fizică sau juridică având responsabilitate editorială pentru alegerea conținutului audiovizual al serviciului mass-media audiovizual și care stabilește modul de organizare a acestuia;
- (e) prin «transmisie de televiziune» sau «difuzare de televiziune» (adică un serviciu mass-media audiovizual liniar) se înțelege un serviciu mass-media audiovizual prestat de un furnizor de servicii mass-media pentru vizionarea simultană de programe pe baza unei grile de programe;
- (f) prin «stație de emisie» se înțelege un furnizor de servicii mass-media în domeniul transmisiilor de televiziune;
- (g) prin «serviciu mass-media audiovizual la cerere» (adică un serviciu mass-media audiovizual neliniar) se înțelege un serviciu mass-media audiovizual prestat de un furnizor de servicii mass-media pentru vizionarea de programe la momentul ales de utilizator și la cererea individuală a acestuia, pe baza unui catalog de programe selecționate de furnizorul de servicii mass-media;
- (h) prin «comunicație comercială audiovizuală» se înțelege imaginea cu sau fără sunet care este destinată să promoveze, direct sau indirect, bunurile, serviciile sau imaginea unei persoane fizice sau juridice care desfășoară o activitate economică. Imaginile respective însoțesc sau sunt incluse într-un program în schimbul unei plăți sau retribuții similare sau în scopul autopromovării. Formele de comunicații comerciale audiovizuale includ, printre altele, publicitatea televizată, sponsorizarea, teleshopping și poziționarea de produse;
- (i) prin «publicitatea televizată» se înțelege orice formă de anunț difuzat fie în schimbul unei plăți, fie al unei retribuții similare sau difuzat în scopuri autopromotionale de către o întreprindere publică sau privată sau de către o persoană fizică în legătură cu o activitate comercială, ramură de activitate, meserie sau profesie pentru a promova furnizarea de bunuri și servicii, inclusiv bunuri imobiliare, drepturi și obligații, în schimbul unei plăți;
- (j) prin «comunicație audiovizuală cu conținut comercial mascat» se înțelege reprezentarea prin cuvinte sau imagini a bunurilor, serviciilor, numelui, mărcii sau activităților unui producător de bunuri sau furnizor de servicii în cadrul programelor, în cazul în care o astfel de reprezentare este destinată de către furnizorul de servicii mass-media unor scopuri publicitare și poate induce în eroare publicul cu privire la natura sa. Astfel de reprezentări se consideră intenționate mai ales atunci când se fac în schimbul unei plăți sau a unei retribuții similare;
- (k) prin «sponsorizare» se înțelege orice contribuție a unei întreprinderi publice sau private sau a unei persoane fizice neangajate în activități de furnizare de servicii mass-media audiovizuale sau în realizarea de opere audiovizuale, la finanțarea de servicii sau programe mass-media audiovizuale în vederea promovării numelui, mărcii, imaginii, activității sau produselor proprii;
- (l) prin «teleshopping» se înțelege oferta directă transmisă publicului în vederea furnizării de bunuri sau servicii, inclusiv bunuri imobiliare, drepturi și obligații, în schimbul unei plăți;
- (m) prin «poziționare» se înțelege orice formă de comunicații comerciale audiovizuale constând în includerea unui produs, serviciu sau a mărcii acestuia sau menționarea unui produs, serviciu sau marca acestuia, astfel încât acesta să fie prezentat în cadrul unui program, în schimbul unei plăți sau retribuții similare;
- (n) (i) prin «Opere europene» se înțelege:
- opere provenind din statele membre,
 - opere provenind din state europene terțe — părți la Convenția europeană a Consiliului Europei privind televiziunea transfrontalieră și care îndeplinesc condițiile de la punctul (ii),
 - opere coproduse în cadrul unor acorduri privind sectorul audiovizual încheiate între Comunitate și state terțe și care îndeplinesc condițiile prevăzute în fiecare dintre acordurile respective.
- Dispozițiile de la a doua și a treia liniuță de mai sus se aplică numai în cazul operelor provenind din statele membre care nu fac obiectul unor măsuri discriminatorii în țările terțe în cauză;
- (ii) operele menționate la prima și a doua liniuță de la punctul (i) sunt opere realizate în cea mai mare parte cu contribuția unor autori și personal, rezidenți într-unul sau mai multe dintre statele menționate la prima și a doua liniuță de la punctul (i), cu condiția ca acestea să îndeplinească una dintre următoarele trei condiții:
- sunt realizate de către unul sau mai mulți producători stabiliți într-unul sau mai multe dintre statele respective, sau
 - producția operelor este supervizată și controlată efectiv de către unul sau mai mulți producători stabiliți într-unul sau mai multe dintre statele respective, sau
 - contribuția coproducătorilor din statele respective la costurile totale ale coproducției este preponderentă, iar coproducția nu este controlată de unul sau mai mulți producători stabiliți în afara statelor respective;

- (iii) operele care nu sunt opere europene în sensul punctului (i), dar care sunt realizate în cadrul unor tratate bilaterale de coproducție încheiate între state membre și țări terțe sunt considerate ca fiind opere europene, cu condiția ca un procent majoritar din totalul costurilor de producție să fie acoperit de către coproducătorii din Comunitate și ca producția să nu fie controlată de unul sau mai mulți producători stabiliți în afara teritoriului statelor membre.”.

3. Articolul 2 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 2

(1) Fiecare stat membru se asigură că toate serviciile mass-media audiovizuale transmise de către furnizorii de servicii mass-media aflați sub jurisdicția sa respectă normele sistemului juridic aplicabil serviciilor mass-media audiovizuale destinate publicului din statul membru respectiv.

(2) În sensul prezentei directive, furnizorii de servicii mass-media aflați sub jurisdicția unui stat membru sunt cei care:

(a) sunt stabiliți în statul membru respectiv, în conformitate cu alineatul (3);

(b) intră sub incidența alineatului (4).

(3) În sensul prezentei directive, un furnizor de servicii mass-media este considerat ca fiind stabilit într-un stat membru în următoarele cazuri:

(a) furnizorul de servicii mass-media are sediul principal într-un stat membru, iar deciziile editoriale privind serviciul mass-media audiovizual se iau în statul membru respectiv;

(b) în cazul în care un furnizor de servicii mass-media are sediul principal într-un stat membru, iar deciziile editoriale privind serviciul mass-media audiovizual se iau într-un alt stat membru, furnizorul se consideră ca fiind stabilit în statul membru în care își desfășoară activitatea o parte considerabilă a forței de muncă implicate în furnizarea de servicii mass-media audiovizuale. În cazul în care o parte considerabilă a forței de muncă implicate în furnizarea de servicii mass-media audiovizuale își desfășoară activitatea în fiecare dintre statele membre respective, furnizorul de servicii mass-media se consideră a fi stabilit în statul membru în care are sediul principal. În cazul în care o parte considerabilă a forței de muncă implicate în furnizarea de servicii mass-media audiovizuale nu își desfășoară activitatea în niciunul din statele membre respective, furnizorul de servicii mass-media se consideră a fi stabilit în statul membru în care și-a început pentru prima oară activitatea, în conformitate cu dreptul statului membru respectiv, cu condiția să mențină o legătură stabilă și efectivă cu economia statului membru respectiv;

(c) în cazul în care un furnizor de servicii mass-media are sediul principal într-un stat membru, dar deciziile privind serviciul mass-media audiovizual se iau într-un stat terț sau viceversa, acesta se consideră a fi stabilit în statul membru respectiv, cu condiția ca o parte conside-

rabilă a forței de muncă implicate în furnizarea de servicii mass-media audiovizuale să își desfășoare activitatea în respectivul stat membru.

(4) Furnizorii de servicii mass-media care nu intră sub incidența dispozițiilor alineatului (3) se consideră a se afla sub jurisdicția unui stat membru în următoarele cazuri:

(a) utilizează o stație de emisie de la sol spre un satelit situat în statul membru respectiv;

(b) nu utilizează o stație de emisie de la sol spre un satelit situat în statul membru respectiv, dar utilizează, cu toate acestea, o capacitate de satelit aparținând statului membru respectiv.

(5) În cazul în care nu se poate stabili statul membru competent în conformitate cu alineatele (3) și (4), statul membru competent se consideră acela în care este stabilit furnizorul de servicii mass-media, în sensul articolelor 43-48 din tratat.

(6) Prezenta directivă nu se aplică în cazul serviciilor media audiovizuale destinate exclusiv recepționării în state terțe și care nu sunt recepționate direct sau indirect cu echipamente standard de consum dintr-unul sau mai multe state membre.”.

4. Articolul 2a se modifică după cum urmează:

(a) Alineatul (1) se înlocuiește cu următorul text:

„(1) Statele membre garantează libera recepționare și nu restricționează retransmisia serviciilor mass-media audiovizuale pe propriul teritoriu din alte state membre din motive care se încadrează în domeniile reglementate de prezenta directivă.”;

(b) La alineatul 2 teza introductivă și litera (a) se înlocuiesc cu următorul text:

„(2) În ceea ce privește transmisiile de televiziune, statele membre pot aplica provizoriu derogări de la alineatul (1), sub rezerva îndeplinirii următoarelor condiții:

(a) o transmisie de televiziune provenind dintr-un alt stat membru reprezintă o încălcare manifestă, serioasă și gravă a articolului 22 alineatele (1) sau (2) și/sau a articolului 3 litera (b);”;

(c) se adaugă următoarele alineate:

„(4) În cazul serviciilor mass-media audiovizuale la cerere, statele membre pot adopta măsuri derogatorii de la alineatul (1) în cazul unui anumit serviciu, în cazul în care sunt îndeplinite următoarele condiții:

(a) măsurile sunt:

(i) necesare, dintr-unul din motivele următoare:

— ordine publică, în special prevenirea, investigarea, depistarea și urmărirea infracțiunilor, inclusiv protecția minorilor și lupta împotriva incitării la ură pe motiv de rasă, sex, religie sau naționalitate și împotriva încălcării demnității umane privind persoane fizice,

- protecția sănătății publice,
- securitatea publică, inclusiv protecția securității și apărării naționale,
- protecția consumatorilor, inclusiv a investitorilor;

(ii) luate împotriva unui serviciu mass-media audiovizual la cerere care aduce atingere obiectivelor menționate la punctul (i) sau care prezintă risc serios și grav de prejudiciere a acestor obiective;

(iii) proporționale cu aceste obiective;

(b) înainte de a lua măsurile respective și fără a aduce atingere procedurilor judiciare, inclusiv procedurilor preliminare și actelor desfășurate în cadrul anchetei penale, statul membru:

- a cerut statului membru sub a cărui jurisdicție se află furnizorul de servicii să ia măsuri și acesta nu a luat măsuri sau măsurile luate au fost inadecvate,
- a notificat Comisiei și statului membru sub a cărui jurisdicție se află furnizorul de servicii intenția de a lua astfel de măsuri.

(5) Statele membre pot deroga, în cazuri de urgență, de la condițiile prevăzute la alineatul (4) litera (b). În acest caz, măsurile sunt notificate Comisiei și statului membru sub a cărui jurisdicție se află furnizorul de servicii în cel mai scurt timp posibil, indicând motivul pentru care statul membru consideră că există o urgență.

(6) Fără a aduce atingere posibilității statului membru de a lua măsurile menționate la alineatele (4) și (5), Comisia examinează compatibilitatea măsurilor notificate cu dreptul comunitar, în cel mai scurt timp posibil. În cazul în care se ajunge la concluzia că măsurile sunt incompatibile cu dreptul comunitar, Comisia solicită statului membru în cauză să se abțină de la luarea măsurilor preconizate sau să înceteze de urgență aplicarea măsurilor în cauză.”

5. Articolul 3 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 3

(1) Statele membre își păstrează libertatea de a solicita furnizorilor de servicii mass-media aflați sub jurisdicția lor să respecte norme mai detaliate sau mai stricte în domeniile coordonate de prezenta directivă, cu condiția ca normele respective să fie conforme cu normele dreptului comunitar.

(2) În cazurile în care un stat membru:

- (a) și-a exercitat libertatea prevăzută la alineatul (1) pentru adoptarea de norme mai detaliate sau mai stricte de interes public general; și
- (b) estimează că o stație de emisie aflată sub jurisdicția unui alt stat membru difuzează programe de televiziune

care sunt adresate în întregime sau în majoritate teritoriului său;

statul membru în cauză poate contacta statul membru competent în vederea adoptării unei soluții satisfăcătoare pentru ambele părți față de orice probleme ridicate. La primirea unei cereri motivate din partea statului membru în cauză, statul membru de jurisdicție solicită stației de emisie să se conformeze normelor respective de interes public general. Statul membru de jurisdicție informează statul membru în cauză asupra rezultatelor obținute în urma cererii respective în termen de două luni. Orice stat membru poate invita comitetul de contact instituit la articolul 23a să examineze cazul.

(3) În cazul în care statul membru în cauză estimează că:

- (a) rezultatele obținute prin aplicarea alineatului (2) nu sunt satisfăcătoare; și
- (b) stația de emisie respectivă s-a stabilit în statul membru competent pentru a eluda normele mai stricte, în domeniile coordonate de prezenta directivă, care i s-ar aplica în cazul în care s-ar fi stabilit pe teritoriul statului membru în cauză,

atunci statul membru în cauză poate adopta măsurile corespunzătoare față de stația de emisie în cauză.

Măsurile respective sunt necesare din punct de vedere obiectiv, sunt aplicate fără discriminare și sunt proporționale cu obiectivele pe care le urmăresc.

(4) Statele membre pot adopta măsuri în conformitate cu alineatul (3) numai în cazul în care sunt îndeplinite următoarele condiții:

- (a) au comunicat Comisiei și statului membru în care este stabilită stația de emisie intenția de a lua măsurile respective, cu motivarea propriei evaluări; și
- (b) Comisia a decis că măsurile sunt compatibile cu normele de drept comunitar, în special că evaluările efectuate de statul membru care ia aceste măsuri prevăzute la alineatele (2) și (3) sunt corect fundamentate.

(5) Comisia decide în termen de trei luni de la data notificării prevăzute la alineatul (4) litera (a). În cazul în care Comisia decide că măsurile sunt incompatibile cu dreptul comunitar, statul membru în cauză se abține de la luarea măsurilor propuse.

(6) Statele membre garantează, prin mijloace adecvate, în limitele cadrului lor juridic, respectarea efectivă a dispozițiilor prezentei directive de către furnizorii de servicii mass-media aflați sub jurisdicția lor.

(7) Statele membre încurajează strategiile de co-reglementare și/sau auto-reglementare la nivel național în domeniile coordonate de prezenta directivă în măsura în care sistemul lor juridic le permite. Strategiile respective trebuie să poată fi acceptate în majoritate de principalii factori interesați din statele membre în cauză și să prevadă modalități reale de executare.

(8) Directiva 2000/31/CE se aplică cu excepția dispozițiilor contrare ale prezentei directive. În caz de conflict între o dispoziție a Directivei 2000/31/CE și o dispoziție a prezentei directive, au prioritate dispozițiile prezentei directive, dacă nu se prevede altfel prin prezenta directivă.”.

6. Articolul 3a se elimină.

7. Se introduce următorul capitol:

„CAPITOLUL IIa

Dispoziții aplicabile tuturor serviciilor mass-media audiovizuale

Articolul 3a

Statele membre se asigură că furnizorii de servicii mass-media audiovizuale aflați sub jurisdicția lor fac posibil accesul simplu, direct și permanent al destinatarilor unui serviciu cel puțin la următoarele informații:

- (a) numele furnizorului de servicii mass-media;
- (b) adresa geografică la care este stabilit furnizorul de servicii;
- (c) coordonatele furnizorului de servicii mass-media, inclusiv adresa de poștă electronică sau a site-ului internet la care acesta poate fi contactat rapid, în mod direct și efectiv;
- (d) dacă este cazul, organismele de reglementare sau de supraveghere competente.

Articolul 3b

Statele membre garantează prin mijloace corespunzătoare că serviciile mass-media audiovizuale prestate de furnizorii de servicii mass-media aflați sub jurisdicția lor nu conțin incitări la ură pe criterii de rasă, sex, religie sau naționalitate.

Articolul 3c

Statele membre încurajează furnizorii de servicii mass-media aflați sub jurisdicția lor să asigure punerea treptată a serviciilor furnizate la dispoziția persoanelor cu dizabilități de vâz sau de auz.

Articolul 3d

Statele membre se asigură că furnizorii de servicii mass-media audiovizuale aflați sub jurisdicția lor nu transmit opere cinematografice în afara perioadelor convenite cu titularii de drepturi.

Articolul 3e

(1) Statele membre garantează comunicațiile comerciale audiovizuale prestate de furnizorii de servicii mass-media aflați sub jurisdicția lor îndeplinesc următoarele cerințe:

- (a) comunicațiile comerciale audiovizuale pot fi ușor recunoscute ca atare. Comunicațiile audiovizuale cu conținut comercial mascat sunt interzise;
- (b) comunicațiile comerciale audiovizuale nu fac uz de tehnici subliminale;

(c) comunicațiile comerciale audiovizuale:

- (i) nu aduc atingere respectului demnității umane;
- (ii) nu includ și nu promovează orice discriminare bazată pe sex, origine rasială sau etnică, naționalitate, religie sau credință, handicap sau orientare sexuală;
- (iii) nu încurajează comportamente care dăunează sănătății și siguranței;
- (iv) nu încurajează comportamente care dăunează în mod flagrant protecției mediului;

(d) sunt interzise toate comunicațiile audiovizuale destinate comercializării țigărilor și a altor produse pe bază de tutun;

(e) comunicațiile audiovizuale destinate comercializării de băuturi alcoolice nu vizează în mod special minorii și nu încurajează consumul excesiv al băuturilor respective;

(f) sunt interzise comunicațiile audiovizuale destinate comercializării produselor medicamentoase și tratamentelor disponibile numai pe bază de prescripție medicală în statul membru sub a cărui jurisdicție se află furnizorul de servicii mass-media;

(g) comunicațiile comerciale audiovizuale nu afectează negativ minorii din punct de vedere fizic sau moral. Prin urmare, acestea nu incită în mod direct minorii să cumpere un produs sau să angajeze un serviciu abuzând de lipsa de experiență sau credulitatea acestora, nu îi încurajează în mod direct să își convingă părinții sau alte persoane să cumpere bunurile sau serviciile cărora li se face publicitate, să exploateze încrederea specială pe care minorii o au în proprii părinți, profesori sau alte persoane și de care fac dovadă minorii în mod nejustificat în situații periculoase.

(2) Statele membre și Comisia încurajează furnizorii de servicii mass-media să dezvolte coduri de conduită privind comunicațiile comerciale audiovizuale inadecvate care însoțesc programele pentru copii sau sunt incluse în acestea, privind mâncăruri și băuturi conținând substanțe nutritive și substanțe cu efect nutrițional sau fiziologic, cum ar fi în special cele cu un conținut bogat în grăsimi, acizi grași, sare/sodiu și zaharuri, care nu se recomandă a fi prezente într-o proporție considerabilă în dieta globală.

Articolul 3f

(1) Serviciile sau programele mass-media audiovizuale care sunt sponsorizate trebuie să îndeplinească următoarele cerințe:

- (a) conținutul, în cazul transmisiilor de televiziune, intervalul orar afectat acestora nu pot fi în nicio situație influențate într-un mod care să afecteze responsabilitatea și independența editorială a furnizorului de servicii mass-media;

- (b) acestea nu încurajează în mod direct cumpărarea de produse sau angajarea de servicii, mai ales prin mențiuni exprese cu caracter promoțional la produsele sau serviciile respective;
- (c) telespectatorii sunt informați clar cu privire la existența unui acord de sponsorizare. Programele sponsorizate trebuie să fie identificate cu precizie prin specificarea numelui, siglei și/sau a oricărui alt simbol corespunzător sponsorului, cum ar fi mențiuni asupra produsului (produselor) sau serviciului (serviciilor) acestuia sau un semn distinctiv, prezentate în mod adecvat pentru astfel de programe, la începutul, în cuprinsul și/sau la sfârșitul acestora.
- (2) Serviciile sau programele mass-media audiovizuale nu sunt sponsorizate de întreprinderi al căror obiect de activitate principal îl constituie fabricarea sau vânzarea de țigări și alte produse pe bază de tutun.
- (3) Sponsorizarea serviciilor sau programelor mass-media audiovizuale de către întreprinderi ale căror activități cuprind fabricarea sau vânzarea de produse medicamentose și tratamente medicale poate promova numele și imaginea întreprinderii, dar nu poate promova anumite produse medicamentose sau tratamente medicale care sunt disponibile numai pe bază de prescripție medicală în statul membru sub a cărui jurisdicție se află furnizorul de servicii mass-media.
- (4) Nu pot fi sponsorizate programele de știri și de actualități. Statele membre pot opta pentru interzicerea prezentării unei sigle de sponsorizare în timpul programelor pentru copii, în timpul documentarelor și al emisiunilor religioase.

Articolul 3g

- (1) Poziționarea de produse este interzisă.
- (2) Prin derogare de la alineatul (1), poziționarea de produse este permisă, cu excepția cazului în care statul membru decide altfel:
- în operele cinematografice, filmele și seriile realizate pentru prezentarea în cadrul unor servicii mass-media audiovizuale, programele de sport și de divertisment, sau
 - în cazul în care nu se efectuează o plată, ci doar se furnizează anumite bunuri sau servicii cu titlu gratuit, cum ar fi producția de elemente de recuzită sau premii, în vederea includerii acestora în program.

Derogarea prevăzută la prima liniuță nu se aplică în cazul programelor pentru copii.

Programele în care este cuprinsă o poziționare de produs trebuie să îndeplinească cel puțin următoarele cerințe:

- (a) conținutul, în cazul transmisiilor de televiziune, intervalul orar afectat acestora nu este în nicio situație influențat într-un mod care să afecteze responsabilitatea și independența editorială a furnizorului de servicii mass-media;
- (b) acestea nu încurajează în mod direct cumpărarea sau închirierea de produse sau servicii, mai ales prin mențiuni exprese cu caracter promoțional la produsele sau serviciile respective;

- (c) nu scoate în mod exagerat în evidență produsul în cauză;
- (d) telespectatorii sunt informați clar asupra existenței unei poziționări de produs. Programele în care sunt cuprinse poziționări de produse sunt identificate în mod corespunzător la început și la sfârșit, precum și la reluarea programului după o pauză publicitară, pentru evitarea oricărei confuzii din partea telespectatorului.

Prin excepție, statele membre pot opta pentru derogarea de la cerințele prevăzute la litera (d) cu condiția ca programul în cauză să nu fi fost nici produs, nici comandat de către furnizorul de servicii mass-media sau de o societate afiliată furnizorului de servicii mass-media.

- (3) În orice caz, programele nu trebuie să cuprindă poziționări ale următoarelor produse:
- produse pe bază de tutun sau țigări sau pentru întreprinderi al căror obiect de activitate principal îl constituie fabricarea sau vânzarea de țigări și alte produse pe bază de tutun, sau
 - anumite produse medicamentose sau tratamente medicale care sunt disponibile numai pe bază de prescripție medicală în statul membru sub a cărui jurisdicție se află furnizorul de servicii mass-media
- (4) Dispozițiile alineatelor (1), (2) și (3) se aplică numai în cazul programelor produse după ... (*).".

8. Se introduce următorul capitol:

„CAPITOLUL IIb

Dispoziții aplicabile exclusiv serviciilor mass-media audiovizuale la cerere

Articolul 3h

Statele membre adoptă măsurile corespunzătoare pentru a garanta că serviciile mass-media audiovizuale la cerere prestate de furnizorii de servicii mass-media aflați sub jurisdicția lor care ar putea afecta dezvoltarea fizică, mentală sau morală a minorilor sunt puse la dispoziție numai de asemenea manieră încât să se asigure că minorii nu pot vedea sau auzi, în mod normal, serviciile mass-media audiovizuale la cerere respective.

Articolul 3i

- (1) Statele membre garantează promovarea de către serviciile mass-media audiovizuale la cerere prestate de furnizorii de servicii mass-media aflați sub jurisdicția lor, dacă este posibil și cu mijloace corespunzătoare, a producției de opere europene și a accesului la acestea. O astfel de promovare ar putea consta, printre altele, în contribuția financiară a acestor servicii la producția și achiziționarea de drepturi asupra operelor europene sau în procentul și/sau ponderea deținute de operele europene în cadrul catalogului de programe oferite de serviciile mass-media audiovizuale la cerere respective.

(*) Doi ani de la data intrării în vigoare a prezentei directive.

(2) Statul membru prezintă rapoarte Comisiei, până cel mai târziu la ... (*) și, ulterior, la fiecare patru ani, asupra punerii în aplicare a alineatului (1).

(3) Pe baza informațiilor furnizate de către statele membre, precum și a unui studiu independent, Comisia înaintează Parlamentului European și Consiliului rapoarte asupra punerii în aplicare a alineatului (1), având în vedere evoluția pieței și a tehnologiilor, precum și obiectivul diversității culturale.”.

9. Se introduce următorul capitol:

„CAPITOLUL IIc

Dispoziții privind drepturile de exclusivitate și reportajele scurte de știri în cadrul transmisiilor de televiziune

Articolul 3j

(1) Fiecare stat membru poate lua măsuri în conformitate cu dreptul comunitar pentru a garanta faptul că stațiile de emisie aflate sub jurisdicția sa nu dețin exclusivitatea asupra transmisiei unor evenimente considerate de statul membru respectiv ca fiind de importanță majoră pentru societate, de asemenea manieră încât să prejudicieze o parte substanțială a publicului statului membru de posibilitatea de a urmări astfel de evenimente fie în direct, fie înregistrate, la televiziunea gratuită. În cazul în care ia asemenea măsuri, statul membru elaborează o listă de evenimente, naționale și internaționale, pe care le consideră ca fiind de importanță majoră pentru societate. Lista trebuie pregătită în timp util, într-un mod clar și transparent. În redactarea acesteia, statul membru determină dacă astfel de evenimente ar trebui puse la dispoziție prin transmisiile în direct parțiale sau în întregime, sau în cazul în care este necesar sau oportun din motive obiective legate de interesul public, dacă astfel de evenimente ar trebui puse la dispoziție prin transmisiile integrale sau parțiale înregistrate.

(2) Statele membre notifică de îndată Comisiei orice măsuri luate sau care urmează să fie luate în temeiul alineatului (1). Într-un interval de 3 luni de la notificare, Comisia verifică compatibilitatea măsurilor respective cu dreptul comunitar și le comunică celorlalte state membre. Comisia solicită avizul comitetului de contact instituit în temeiul articolului 23a. Comisia publică fără întârziere în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene* măsurile luate și, cel puțin o dată pe an, o listă consolidată a tuturor măsurilor luate de statele membre.

(3) Statele membre trebuie să garanteze, prin mijloace adecvate, în limitele cadrului juridic propriu, că stațiile de emisie aflate sub jurisdicția lor nu își exercită drepturile de exclusivitate achiziționate după data publicării prezentei directive de asemenea manieră încât să priveze un procent semnificativ al publicului dintr-un alt stat membru de posibilitatea de a urmări evenimente desemnate de către celălalt stat membru în conformitate cu dispozițiile alineatelor (1) și (2) prin intermediul unor transmisiile la televiziunea gratuită, în direct, parțial sau integral sau, în cazul în care este necesar sau oportun din motive obiective de interes public, prin transmisiile înregistrate, integral sau parțial, după cum a fost stabilit de către acel alt stat membru în conformitate cu alineatul (1).

(*) Patru ani de la data intrării în vigoare a prezentei directive.

Articolul 3k

(1) Statele membre asigură accesul oricărui emițător stabilit în spațiul comunitar, în condiții corecte, rezonabile și nediscriminatorii, la evenimente de mare interes pentru public transmise în exclusivitate de către un emițător aflat sub jurisdicția lor, în scopul realizării de reportaje scurte de știri.

(2) Dacă o altă stație de emisie stabilită în același stat membru ca și stația de emisie care solicită acces a achiziționat drepturi de exclusivitate asupra evenimentului în cauză de mare interes pentru public, accesul se solicită stației respective de emisie.

(3) Statele membre iau măsuri pentru garantarea unui astfel de acces prin asigurarea liberei alegeri pentru stațiile de emisie a unor scurte extrase din semnalul stației de emisie care efectuează transmisia, cu identificarea cel puțin a sursei, cu excepția cazului în care acest lucru este imposibil din motive practice.

(4) Ca alternativă la alineatul (3), statele membre pot stabili un sistem echivalent care să asigure accesul în condiții corecte, rezonabile și nediscriminatorii prin alte mijloace.

(5) Extrasele scurte respective sunt folosite numai în programele de știri generale și pot fi folosite în cadrul serviciilor mass-media audiovizuale la cerere doar în cazul în care același program este oferit sub formă de înregistrare de către același furnizor de servicii mass-media.

(6) Fără a aduce atingere alineatelor (1)-(5), statele membre asigură definirea, în conformitate cu sistemele și practicile juridice proprii, a modalităților și condițiilor privind furnizarea extraselor scurte respective, în special a oricăror acorduri de compensare, a lungimii maxime a extraselor scurte și a limitelor de timp pentru transmisia acestora. În cazul în care se prevăd compensări, acestea nu depășesc costurile suplimentare generate direct de oferirea accesului.”.

10. La articolul 4 alineatul (1), expresia „în sensul articolului 6” se elimină.

11. Articolele 6 și 7 se elimină.

12. Titlul capitolului IV se înlocuiește cu următorul text:

„Publicitatea televizată și teleshopping”.

13. Articolul 10 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 10

(1) Publicitatea televizată și emisiunile de teleshopping trebuie să fie imediat identificabile ca atare și separate de conținutul editorial. Fără a aduce atingere utilizării de noi tehnici publicitare, se păstrează o separare prin mijloace optice și/sau acustice și/sau spațiale între publicitatea televizată și teleshopping și, respectiv, celelalte părți ale programelor.

(2) Constituie o excepție spoturile publicitare și de teleshopping izolate, altele decât în cadrul transmisiilor sportive.”.

14. Articolul 11 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 11

(1) Statele membre garantează că, în cazul în care publicitatea televizată și teleshopping-ul sunt inserate în cursul programelor, nu este afectată integritatea programelor, luând în considerare pauzele naturale din cadrul programelor, durata și natura acestora și nu sunt afectate drepturile titularilor de drepturi.

(2) Transmisia filmelor realizate pentru televiziune (cu excepția comediilor de situație, serialelor și documentarelor), a operelor cinematografice și a programelor de știri poate fi întreruptă de publicitate televizată și/sau de teleshopping o singură dată la interval de cel puțin 30 de minute. Transmisia programelor pentru copii poate fi întreruptă de publicitate televizată și/sau de teleshopping o singură dată la interval de cel puțin 30 de minute, cu condiția ca durata prevăzută a programului să depășească 30 de minute. Nu este permisă inserarea de publicitate televizată sau de teleshopping în timpul serviciilor religioase.”.

15. Articolele 12 și 13 se elimină.

16. La articolul 14, alineatul (1) se elimină.

17. Articolele 16 și 17 se elimină.

18. Articolul 18 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 18

(1) Proporția de spoturi publicitare televizate și spoturi de teleshopping dintr-un interval de 1 oră nu poate depăși 20 % (douăzeci la sută).

(2) Alineatul (1) nu se aplică în cazul anunțurilor difuzate de către emițător în legătură cu propriile sale programe și cu produsele auxiliare derivate direct din acestea, al anunțurilor de sponsorizare și al poziționărilor de produse.”.

19. Articolul 18a se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 18a

Ferestrele de difuzare consacrate emisiunilor de teleshopping trebuie să fie clar identificate ca atare prin mijloace optice și acustice și trebuie să aibă o durată minimă neîntreruptă de cincisprezece minute.”.

20. Articolul 19 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 19

Dispozițiile prezentei directive se aplică, *mutatis mutandis*, în cazul posturilor de televiziune dedicate exclusiv publicității și emisiunilor de teleshopping, precum și posturilor de televiziune dedicate exclusiv autopromovării. Capitolul III, precum și articolul 11 și articolul 18 nu se aplică în cazul acestor canale.”.

21. Articolul 19a se elimină.

22. Articolul 20 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 20

Fără a aduce atingere dispozițiilor articolului 3, statele membre pot stabili, ținând cont în mod corespunzător de dreptul comunitar, alte condiții decât cele prevăzute la articolul 11 alineatul (2) și articolul 18 cu privire la emisiunile de televiziune destinate exclusiv teritoriului național și care nu pot fi recepționate, direct sau indirect, de către publicul dintr-unul sau mai multe alte state membre.”.

23. Titlul capitolului V se înlocuiește cu următorul text:

„Protecția minorilor în cadrul transmisiilor de televiziune”.

24. Articolele 22a și 22b se elimină.

25. Titlul capitolului VI se înlocuiește cu următorul text:

„Dreptul la replică în transmisiile de televiziune”.

26. La articolul 23a, alineatul (2), litera (e) se înlocuiește cu următorul text:

„(e) să faciliteze schimbul de informații între statele membre și Comisie privind situația și evoluția activității de reglementare a serviciilor mass-media audiovizuale, având în vedere politica Comunității în domeniul audiovizualului, precum și evoluțiile relevante din domeniul tehnic;”.

27. Se introduce următorul capitol:

„CAPITOLUL VIIb

Cooperarea între autoritățile de reglementare ale statelor membre

Articolul 23b

Statele membre adoptă măsurile adecvate pentru a-și furniza reciproc, și a furniza Comisiei informațiile necesare pentru aplicarea dispozițiilor prezentei directive, în special ale articolelor 2, 2a și 3, în special prin intermediul organismelor lor independente de reglementare competente.”.

28. Articolele 25 și 25a se elimină.

29. Articolul 26 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 26

Nu mai târziu de ... (*) și, ulterior, la fiecare trei ani, Comisia prezintă Parlamentului European, Consiliului și Comitetului Economic și Social European un raport privind aplicarea prezentei directive și, după caz, face propuneri suplimentare pentru a o adapta la evoluțiile din domeniul serviciilor mass-media audiovizuale, având în vedere în special evoluțiile tehnologice recente, competitivitatea în cadrul sectorului și nivelul de educație în domeniul mass-media în toate statele membre.

(*) Patru ani de la data intrării în vigoare a prezentei directive.

Raportul în cauză trebuie să conțină, de asemenea, o evaluare a aspectelor privind publicitatea televizată care însoțește programele pentru copii sau este inclusă în acestea și în special dacă normele cantitative și calitative cuprinse în prezenta directivă au asigurat nivelul necesar de protecție.”

Articolul 2

Regulamentul (CE) nr. 2006/2004 al Parlamentului European și al Consiliului din 27 octombrie 2004 privind cooperarea între autoritățile naționale însărcinate să asigure aplicarea legislației în materie de protecție a consumatorului ⁽¹⁾ se modifică după cum urmează:

— Punctul 4 din anexa „Directive și regulamente reglementate de articolul 3 litera (a)” din respectivul regulament se înlocuiește cu următorul text:

„4. Directiva 89/552/CEE a Parlamentului European și a Consiliului din 3 octombrie 1989 privind coordonarea anumitor acte cu putere de lege și acte administrative ale statelor membre cu privire la furnizarea serviciilor mass-media audiovizuale (directiva privind serviciile mass-media audiovizuale) ⁽²⁾: articolele 3h și 3i și articolele 10-20. Directivă, astfel cum a fost modificată ultima dată prin Directiva 2007/.../CE ^(*).”

(*) JO L ...”.

Articolul 3

1. Statele membre pun în aplicare actele cu putere de lege și normele administrative necesare pentru a se conforma prezentei directive până la ... (*). Statele membre informează de îndată Comisia cu privire la aceste dispoziții.

Atunci când statele membre adoptă aceste dispoziții, ele cuprind o trimitere la prezenta directivă sau sunt însoțite de o asemenea trimitere cu ocazia publicării lor oficiale. Statele membre stabilesc modalitatea de efectuare a acestei trimiteri.

2. Statele membre transmit Comisiei textul principalelor dispoziții de drept intern pe care le adoptă în domeniul reglementat de prezenta directivă.

Articolul 4

Prezenta directivă intră în vigoare în ziua următoare datei publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Articolul 5

Prezenta directivă se adresează statelor membre.

Adoptată la ...

Pentru Parlamentul European

Președintele

...

Pentru Consiliu

Președintele

...

⁽¹⁾ JO L 364, 9.12.2004, p. 1. Regulament modificat ultima dată prin Directiva 2005/29/CE.

⁽²⁾ JO L 298, 17.10.1989, p. 23.

(*) Doi ani de la data intrării în vigoare a prezentei directive.

EXPUNERE DE MOTIVE ALE CONSILIULUI

I. INTRODUCERE

Comisia a adoptat propunerea la 13 decembrie 2005.

Parlamentul European și-a dat avizul în primă lectură în cadrul sesiunii plenare din 11-14 decembrie 2006.

Comisia a adoptat o propunere modificată la 29 martie 2007.

La 15 octombrie 2007, Consiliul a adoptat poziția comună, în conformitate cu articolul 251 din tratat.

În desfășurarea activității sale, Consiliul a luat notă de avizul Comitetului Economic și Social European și de cel al Comitetului Regiunilor, adoptate la 13 septembrie 2006 și respectiv la 11 octombrie 2006.

II. ANALIZA POZIȚIEI COMUNE

Poziția comună reflectă rezultatul contactelor informale între Parlament, Comisie și Consiliu, astfel cum sunt prevăzute la paragrafele 16-18 din Declarația comună privind aspectele practice în cadrul procedurii de codecizie.

Cu toate că poziția comună conține unele modificări semnificative față de propunerea inițială a Comisiei, atât în ceea ce privește structura cât și de fond, abordarea de bază propusă de către Comisie precum și principalele elemente ale propunerii au fost menținute. Modificările cele mai importante sunt cuprinse în secțiunile A și B de mai jos.

A. MODIFICĂRI STRUCTURALE

Comisia a propus o nouă structură de reglementare pe două niveluri cuprinzând o serie de norme aplicabile tuturor serviciilor de media audiovizuale și o serie de obligații suplimentare aplicabile numai în domeniul difuzării programelor de televiziune. Poziția comună menține această idee de bază, dar introduce modificări structurale importante (introduce noi capitole și schimbă ordinea anumitor articole) pentru a se asigura că obligațiile aplicabile tuturor furnizorilor de servicii sunt grupate separat de obligațiile aplicabile numai serviciilor la cerere, care sunt la rândul lor grupate separat de obligațiile aplicabile numai difuzării programelor de televiziune. Aceste modificări structurale îmbunătățesc considerabil lizibilitatea și claritatea juridică a textului.

B. MODIFICĂRI DE FOND

(i) **Domeniul de aplicare [articolul 1 literele (a)-(e), articolul 3 alineatul (8) ⁽¹⁾ considerentele 2, 13, 14, 16-25]**

Amendamentele Parlamentului European 2, 15, 16, 18, 213, 20, 22, 23, 24, 25, 26, 27, 41, 51, 57, 66, 67, 68, 205, 77, 79, 92

Poziția comună delimitează domeniului de aplicare al directivei propuse de Comisie. Ideea de bază este cuprinsă în considerentele 16-25. În acest sens, cea mai importantă modificare adusă propunerii Comisiei o reprezintă introducerea noțiunii de „program”, în timp ce noțiunea de „responsabilitate editorială” a fost mai bine evidențiată. De asemenea, poziția comună a căutat să clarifice din punct de vedere juridic legătura existentă între directivă și alte instrumente juridice, în special Directiva 2000/31/CE (directiva privind comerțul electronic).

⁽¹⁾ Numerotarea articolelor este cea din Directiva 89/552/CEE, astfel cum a fost modificată prin prezenta directivă.

(ii) **Jurisdicție și libera circulație a serviciilor (articolele 2, 2a și 3, considerentele 27-35)**

Amendamentele Parlamentului European 10, 14, 29, 30, 32, 33, 34, 35, 80, 81, 82, 199, 84, 85, 220, 221, 222, 89, 90

Poziția comună sprijină abordarea de bază a propunerii Comisiei, și anume faptul că jurisdicția ar trebui să fie determinată în continuare în funcție de sediul furnizorului de servicii (principiul țării de origine), dar că ar trebui să existe un mecanism pentru cazurile în care un program de televiziune este difuzat integral sau în cea mai mare parte într-un alt stat membru decât cel pe teritoriul căruia este stabilit emițătorul. Textul poziției comune (articolul 3) dezvoltă mecanismul propus de Comisie, instituind o primă fază de „cooperare”, în care se caută soluții reciproc acceptabile la nivelul statelor membre implicate, urmată de o a doua fază de „eludare”, în care, în anumite cazuri bine definite, pot fi adoptate măsuri obligatorii. Această a doua fază, căreia i se asociază o procedură comunitară ce conține o serie de condiții, are ca scop codificarea în cadrul legislației secundare a jurisprudenței existente a Curții de Justiție.

Articolul 2a din poziția comună menține *status quo*-ul juridic cu privire la chestiunea conexă a liberei circulații a serviciilor și la măsurile de derogare de la principiul respectiv. În ceea ce privește serviciile la cerere, condițiile și procedurile de derogare (din anumite motive de ordine publică, printre care se numără necesitatea protejării minorilor) sunt exact cele stabilite în Directiva 2000/31/CE privind comerțul electronic

(iii) **Coreglementarea și autoreglementarea [articolul 3 alineatul (7) și considerentul 36]**

Amendamentele Parlamentului European 36, 37, 78, 91

Poziția comună recunoaște rolul important al unor astfel de instrumente juridice fără caracter obligatoriu (soft law) și include la articolul 3 alineatul (7) obligația statelor membre de a încuraja regimurile de co- și/sau autoreglementare în măsura în care sistemul juridic propriu le permite aceasta.

(iv) **Plasarea de produse [articolul 1 litera (m), articolul 3g, considerentele 60-63]**

Amendamentele Parlamentului European 56, 219, 61, 62, 72, 75, 76, 227, 133

Poziția comună instituie principiul interzicerii plasării de produse pentru toate programele realizate după termenul de transpunere al directivei. Cu toate acestea, în anumite condiții se pot obține derogări de la acest principiu pentru unele tipuri de programe (filme, seriale, programe de sport și de divertisment). Derogările respective se aplică automat, cu excepția cazului în care statele membre renunță la acestea. De asemenea, a fost adăugată cerința de a identifica plasarea de produse în momentul în care un program se reia după o pauză publicitară, iar cazul specific al „poziționării tematice” a fost abordat la considerentul 63.

(v) **Alte dispoziții privind publicitatea, inclusiv cea destinată copiilor [articolul 1 literele (h)-(l), articolele 3e, 3f, 10, 11, 18, 18a, 19, 20, considerentele 26, 52, 54-59]**

Amendamentele Parlamentului European 28, 58, 59, 70, 71, 73, 74, 110, 189, 200, 112, 113, 114, 115, 116, 117, 225, 226, 120, 121, 122, 123, 124, 125, 134, 138, 228, 208, 202, 229, 143, 144

În esență, poziția comună urmează ideea de bază a propunerii Comisiei conform căreia tuturor serviciilor de media audiovizuale li se aplică o serie de norme „calitative” privind comunicarea audiovizuală comercială, în timp ce normele „cantitative”, care se aplică numai difuzării programelor de televiziune, au fost simplificate și clarificate în raport cu normele din directiva în vigoare, în vederea instituirii unui cadru de reglementare care să permită canalelor gratuite să concureze în continuare canalele pe bază de abonament.

Poziția comună asigură o mai mare protecție copiilor. Articolul 3e alineatul (2) solicită statelor membre și Comisiei să încurajeze elaborarea unor coduri de conduită cu privire la publicitatea pentru alimentele de tip „junk food” destinate copiilor, iar normele cantitative referitoare la întreruperea programelor menționate la articolul 11 alineatul (2) sunt mai stricte în ceea ce privește programele pentru copii.

(vi) **Reportajele de știri de scurtă durată (articolul 3k, considerentele 38-40)**

Amendamentele Parlamentului European 21, 218, 223, 224, 207, 97, 98

Comisia a propus o dispoziție care să asigure aplicarea fără discriminare a sistemelor naționale care urmăresc garantarea accesului stațiilor de emisie la evenimentele de mare interes public, în scopul reportajelor de știri de scurtă durată. Textul poziției comune este mai ambițios, acesta impunând statelor membre înființarea unui asemenea sistem, instituind astfel un drept recunoscut în întreaga comunitate. Textul acestui drept armonizează elementele fundamentale, în timp ce stabilirea modalităților detaliate și a condițiilor de aplicare rămân la latitudinea statelor membre, în conformitate cu principiul subsidiarității.

(vii) **Autoritățile de reglementare (articolul 23b, considerentele 65 și 66)**

Amendamentele Parlamentului European 13, 63, 147, 148, 149

Textul poziției comune reflectă compromisul sensibil între Parlamentul European și Consiliu cu privire la această problemă. Noul articol 23b cu privire la cooperare și schimbul de informații constituie punctul central al acestui compromis.

(viii) **Protecția minorilor (articolul 3h, considerentele 44-47)**

Amendamentele Parlamentului European 46, 47, 100, 101, 103, 14, 105, 145, 146

Poziția comună instituie o obligație cu privire la serviciile de media audiovizuale la cerere, dar nu aduce atingere dispozițiilor curente privind difuzarea programelor de televiziune. Obligația prevede protecția minorilor, garantând faptul că, în mod normal, aceștia nu pot accesa servicii care ar putea să le afecteze grav dezvoltarea fizică, mentală sau morală. Considerentele menționează sistemele de filtrare și codurile PIN drept exemple de măsuri care ar putea fi utilizate. Considerentele atrag de asemenea atenția asupra Recomandării Parlamentului European și a Consiliului din 20 decembrie 2006 privind protecția minorilor și a demnității umane și dreptul la replică.

(ix) **Operele europene (articolul 3i și considerentele 48-50)**

Amendamentele Parlamentului European 49, 214, 52, 53, 108, 109, 137, 150

Poziția comună nu aduce atingere cu nimic dispozițiilor directivei în vigoare privind difuzarea programelor de televiziune, cu toate că considerentul 49 abrogă conținutul considerentului 31 din revizuirea anterioară (Directiva 97/36/CE) privind „producătorii independenți”. Cu toate acestea, furnizorilor de servicii media li se impune o nouă obligație cu privire la serviciile de media audiovizuale la cerere, și anume aceea de a promova producția operelor europene și accesul la acestea.

(x) **Accesul la servicii al persoanelor cu dizabilități (articolul 3c)**

Amendamentele Parlamentului European 43, 65, 135

Poziția comună impune statelor membre obligația de a încuraja furnizorii de servicii să se asigure că serviciile lor devin în mod progresiv accesibile persoanelor cu dizabilități vizuale sau auditive.

(xi) **Educarea prin mijloacele de informare (articolul 26, considerentul 37)**

Amendamentele Parlamentului European 5, 8, 39, 45, 54, 93, 150

Considerentul 37 subliniază rolul vital al educării prin mijloacele de informare și reamintește de asemenea Recomandarea Parlamentului European și a Consiliului din 20 decembrie 2006 care are un conținut semnificativ referitor la educarea prin mijloacele de informare. În conformitate cu articolul 26, ca parte a obligațiilor sale de raportare și în cadrul adoptării viitoarelor propuneri de modificări ale directivei, Comisiei i se solicită în prezent să acorde o atenție deosebită nivelurilor de educare prin mijloacele de informare din statele membre.

(xii) **Dreptul la replică (considerentul 53)**

Amendamentele Parlamentului European 55, 136

Nu se aduce atingere obligațiilor existente privind difuzarea programelor de televiziune (articolul 23). Considerentul 53 arată că dreptul la replică ar putea fi de asemenea utilizat ca și cale de atac în mediul online și reamintește Recomandarea privind protecția minorilor și a demnității umane și dreptul la replică.

III. CONCLUZIE

Poziția comună, rezultat al negocierilor informale între Parlamentul European, Consiliu și Comisie, menține abordarea și structura juridică propuse de Comisie în vederea adaptării regulamentului privind sectorul audiovizual la evoluția pieței și a tehnologiilor. Au fost aduse clarificări importante domeniului de aplicare al directivei și dispozițiilor privind jurisdicția, și au fost făcute o serie de alte modificări importante, inclusiv cu privire la chestiuni sensibile precum plasarea de produse, publicitatea (în special cea destinată copiilor), reportajele de știri de scurtă durată, autoritățile de reglementare și accesul persoanelor cu dizabilități la servicii.

POZIȚIA COMUNĂ (CE) Nr. 19/2007**adoptată de Consiliu la 8 noiembrie 2007****în vederea adoptării Directivei 2007/.../CE a Parlamentului European și a Consiliului din ... de modificare a Directivei 97/67/CE cu privire la realizarea integrală a pieței interne a serviciilor poștale ale Comunității**

(2007/C 307 E/02)

PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul de instituire a Comunității Europene, în special articolul 47 alineatul (2), articolul 55 și articolul 95,

având în vedere propunerea Comisiei,

având în vedere avizul Comitetului Economic și Social European ⁽¹⁾,având în vedere avizul Comitetului Regiunilor ⁽²⁾,hotărând în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 251 din tratat ⁽³⁾,

întrucât:

(1) În Rezoluția sa din 7 februarie 1994 privind dezvoltarea serviciilor poștale comunitare ⁽⁴⁾, Consiliul a identificat drept unul dintre obiectivele principale ale politicii poștale comunitare reconcilierea dintre deschiderea progresivă și controlată spre concurență a pieței serviciilor poștale și garantarea durabilă a furnizării serviciului universal.

(2) Directiva 97/67/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 15 decembrie 1997 privind normele comune pentru dezvoltarea pieței interne a serviciilor poștale ale Comunității și îmbunătățirea calității serviciului ⁽⁵⁾ a instituit un cadru de reglementare pentru sectorul poștal la nivel comunitar, care include măsuri de garantare a unui serviciu universal și de stabilire a unor limite maxime pentru serviciile poștale pe care statele membre le pot rezerva furnizorului (furnizorilor) lor de servicii universale în vederea menținerii serviciului universal, care urmează să fie reduse în mod treptat și progresiv, precum și un calendar de luare a deciziilor privind procesul de deschidere ulterioară spre concurență a pieței, în scopul de a crea o piață internă a serviciilor poștale.

(3) Articolul 16 din tratat subliniază locul pe care îl ocupă serviciile de interes economic general în cadrul valorilor comune ale Uniunii Europene, precum și rolul acestora în

promovarea coeziunii sociale și teritoriale. Acesta prevede că ar trebui să se aibă grijă ca aceste servicii să funcționeze pe baza unor principii și condiții care să le permită să își îndeplinească misiunea.

(4) Rolul pozitiv al serviciilor de interes economic general a fost subliniat de Eurobarometrul special 219 din octombrie 2005, care a indicat faptul că, în opinia utilizatorilor din întreaga Uniune Europeană, serviciile poștale sunt cele mai apreciate servicii de interes economic general, 77 % dintre persoanele chestionate răspunzând afirmativ.

(5) Întrucât constituie un instrument important de comunicare și de schimb de informații, serviciile poștale îndeplinesc un rol esențial care contribuie la obiectivele de coeziune socială, economică și teritorială din Uniune. Rețelele poștale au dimensiuni teritoriale și sociale importante, care fac posibil accesul universal la serviciile locale esențiale.

(6) Măsurile din domeniul serviciilor poștale ar trebui să fie concepute astfel încât sarcinile Comunității în conformitate cu articolul 2 din tratat, în special promovarea unei dezvoltări armonioase, echilibrate și durabile a activităților economice pe întreg teritoriul Comunității, a unui înalt nivel de ocupare a forței de muncă și de protecție socială, a unei creșteri durabile și neinflaționiste, a unui grad înalt de competitivitate și convergență a performanței economice, a creșterii nivelului de trai și a calității vieții, precum și a coeziunii economice și sociale și a solidarității între statele membre, să fie realizate ca obiective.

(7) Piețele poștale europene au suferit schimbări dramatice în ultimii ani, evoluția lor fiind impulsionată de progresele tehnologice și concurența sporită determinată de dereglementare. Datorită globalizării, este esențial să se adopte o atitudine proactivă și în sprijinul dezvoltării, pentru a nu priva cetățenii Uniunii de beneficiile acestor schimbări.

(8) În concluziile sale privind reexaminarea la jumătatea perioadei a Strategiei de la Lisabona, Consiliul European din 22-23 martie 2005 a reafirmat importanța finalizării pieței interne ca instrument de încurajare a creșterii economice și de creare de locuri de muncă mai numeroase și mai bune, precum și rolul important pe care serviciile eficiente de interes economic general îl joacă într-o economie competitivă și dinamică. Aceste concluzii rămân aplicabile serviciilor poștale, ca un instrument esențial de comunicare, de comerț și de coeziune socială și teritorială.

⁽¹⁾ JO C 168, 20.7.2007, p. 74.

⁽²⁾ JO C 197, 24.8.2007, p. 37. Aviz emis în urma consultării facultative.

⁽³⁾ Avizul Parlamentului European din 11 iulie 2007 (nepublicat încă în Jurnalul Oficial), Poziția comună a Consiliului din 8 noiembrie 2007 și Poziția Parlamentului European din ... (nepublicat încă în Jurnalul Oficial).

⁽⁴⁾ JO C 48, 16.2.1994, p. 3.

⁽⁵⁾ JO L 15, 21.1.1998, p. 14. Directivă, astfel cum a fost modificată prin Regulamentul (CE) nr. 1882/2003 (JO L 284, 31.10.2003, p. 1).

- (9) Rezoluția Parlamentului European din 2 februarie 2006 privind aplicarea Directivei poștale ⁽¹⁾ a subliniat importanța socială și economică a unor servicii poștale eficiente și rolul important al acestora în cadrul Strategiei de la Lisabona, indicând faptul că măsurile de reformă luate până acum au determinat evoluții pozitive semnificative în sectorul poștal, alături de creșterea calității, a eficienței, precum și de o mai bună orientare spre satisfacerea nevoilor utilizatorilor. În rezoluția sa, Parlamentul European, având în vedere evoluțiile privind obligațiile de serviciu universal în statele membre, uneori vădit divergente, a făcut apel la Comisie, solicitându-i ca în studiul său prospectiv să se concentreze în special asupra calității serviciului universal furnizat și asupra finanțării sale viitoare și să propună, în contextul studiului respectiv, o definiție, un domeniu de aplicare și o finanțare adecvată a serviciului universal.
- (10) În conformitate cu Directiva 97/67/CE, a fost realizat un studiu prospectiv de evaluare, în cazul fiecărui stat membru, a consecințelor realizării integrale a pieței interne a serviciilor poștale comunitare în 2009 asupra serviciului universal. De asemenea, Comisia a realizat o examinare detaliată a sectorului poștal comunitar, comandând în special studii privind evoluțiile acestui sector la nivel economic, social și tehnologic, și a consultat pe larg părțile interesate.
- (11) Studiul prospectiv afirmă că obiectivul fundamental de asigurare a furnizării durabile a unui serviciu universal care să corespundă standardelor de calitate stabilite de către statele membre în conformitate cu Directiva 97/67/CE poate fi realizat pe întreg teritoriul Comunității până în 2009, fără a fi necesară menținerea unui domeniu rezervat.
- (12) Deschiderea progresivă și treptată spre concurență a piețelor serviciilor poștale a oferit furnizorilor de serviciu universal timp suficient pentru a pune în practică măsurile de modernizare și restructurare necesare pentru asigurarea viabilității lor pe termen lung, în noile condiții de piață, și a permis statelor membre să își adapteze sistemele de reglementare la un mediu mai deschis. În plus, statele membre pot să se folosească de oportunitatea oferită de perioada de transpunere, precum și de perioada considerabilă de timp necesară pentru introducerea unei concurențe efective, pentru a continua, dacă este cazul, modernizarea și restructurarea furnizorilor de serviciu universal.
- (13) Studiul prospectiv demonstrează că domeniul rezervat nu ar mai trebui să fie soluția preferată pentru finanțarea serviciului universal. Această evaluare ia în considerare interesele Comunității și ale statelor membre cu privire la realizarea pieței interne și a potențialului acesteia de a genera creștere economică și ocuparea forței de muncă, precum și de a garanta disponibilitatea unui serviciu de interes economic general eficient pentru toți utilizatorii. În consecință, este oportună confirmarea datei finale pentru realizarea pieței interne a serviciilor poștale.
- (14) Există o serie de factori care acționează ca forțe motoare pentru schimbare în sectorul poștal, în special cererea și evoluția nevoilor utilizatorilor, schimbările organizaționale, automatizarea și introducerea de noi tehnologii, înlocuirea prin mijloace electronice de comunicare și deschiderea pieței. Pentru a face față concurenței, pentru a răspunde noilor cerințe ale consumatorilor și a asigura noile surse de finanțare, furnizorii de servicii poștale își pot diversifica activitățile, furnizând servicii de comerț electronice sau alte servicii ale societății informaționale.
- (15) Furnizorii de servicii poștale, inclusiv furnizorii de serviciu universal desemnați, sunt stimulați să își îmbunătățească eficiența în urma noilor provocări concurențiale (precum digitalizarea și comunicațiile electronice), care diferă față de serviciile poștale tradiționale, fapt care va contribui în sine la o creștere majoră a competitivității.
- (16) Deschiderea completă a pieței va contribui la extinderea dimensiunii generale a piețelor poștale. Aceasta va contribui, de asemenea, la menținerea unor locuri de muncă durabile și de calitate în rândul furnizorilor de serviciu universal, și va facilita crearea de noi locuri de muncă în cadrul altor operatori, precum și al noilor operatori intrați pe piață și al sectoarelor economice aferente. Prezenta directivă nu aduce atingere competenței statelor membre de a reglementa condițiile de ocupare a forței de muncă în sectorul serviciilor poștale, fapt care nu ar trebui, cu toate acestea, să conducă la o concurență neloială. Considerentelor de ordin social ar trebui să li se acorde importanța cuvenită în pregătirea deschiderii pieței poștale.
- (17) Transportul privat în mod individual nu ar trebui considerat serviciu poștal. Serviciile de publicitate prin poștă care constau exclusiv în materiale de reclamă, de marketing sau de publicitate și conținând un mesaj identic, cu excepția numelui, a adresei și a numărului de identificare al destinatarului, poate fi considerat trimitere de corespondență.
- (18) Creșterea competitivității ar trebui să permită în continuare sectorului poștal să fie integrat în modurile alternative de comunicare și să permită îmbunătățirea calității serviciilor furnizate unor utilizatori din ce în ce mai exigenți.
- (19) Rețelele poștale rurale, printre altele cele din regiunile muntoase și insulare, joacă un rol important în integrarea întreprinderilor în economia națională și globală și în menținerea coeziunii din punct de vedere social și al ocupării forței de muncă. De asemenea, oficiile poștale rurale din regiunile periferice pot oferi o importantă rețea de infrastructură de acces la noile servicii de comunicații electronice.
- (20) Evoluțiile înregistrate pe piețele comunicațiilor, tangențiale acestui sector, au avut un impact diferit asupra diverselor regiuni ale Comunității, asupra diverselor segmente ale populației și asupra utilizării serviciilor poștale. Ar trebui să fie menținută coeziunea teritorială și socială și, având în vedere că statele membre pot adapta anumite caracteristici specifice ale serviciului pentru a răspunde cererii locale, prin recurgerea la flexibilitatea prevăzută în Directiva 97/67/CE, este oportun să se mențină integral

⁽¹⁾ JO C 288 E, 25.11.2006, p. 77.

serviciul universal și cerințele de calitate aferente, prevăzute în Directiva 97/67/CE. Este oportun să se precizeze, în conformitate cu practicile existente, că statele membre ar trebui să presteze servicii de colectare și livrare a corespondenței numai în zilele lucrătoare ale săptămânii, care nu sunt considerate sărbători legale, potrivit legislației naționale. Pentru a garanta că deschiderea pieței continuă să fie în beneficiul tuturor utilizatorilor, în special al consumatorilor și al întreprinderilor mici și mijlocii, statele membre ar trebui să monitorizeze și să supravegheze evoluția pieței. Acestea ar trebui să ia măsuri de reglementare adecvate, astfel cum sunt permise în temeiul Directivei 97/67/CE, pentru a garanta că gradul de accesibilitate la serviciile poștale continuă să satisfacă nevoile utilizatorilor, inclusiv garantând, dacă este cazul, un număr minim de servicii la același punct de acces și, în special, existența unei densități adecvate a punctelor de acces la serviciile poștale în regiunile rurale și periferice.

- (21) Serviciul universal garantează, în principiu, o colectare și o livrare a corespondenței la domiciliul sau sediul oricărei persoane fizice sau juridice, în fiecare zi lucrătoare, inclusiv în regiunile periferice sau slab populate.
- (22) Furnizarea unor servicii poștale de înaltă calitate contribuie semnificativ la atingerea obiectivelor de coeziune socială și teritorială. Comerțul electronic, în special, oferă regiunilor periferice și slab populate noi oportunități de participare la viața economică, pentru care furnizarea unor servicii poștale de calitate reprezintă o premisă importantă.
- (23) Directiva 97/67/CE a instituit o preferință pentru furnizarea serviciului universal prin desemnarea furnizorilor de serviciu universal. Statele membre pot impune ca serviciul universal să fie furnizat pe întregul teritoriu național. O concurență mai extinsă și posibilități de alegere mai extinse implică necesitatea ca statele membre să dispună de o mai mare flexibilitate în determinarea celui mai eficient și adecvat mecanism de garantare a disponibilității serviciului universal, respectând în același timp principiile de obiectivitate, transparență, nediscriminare, proporționalitate și de denaturare minimă a pieței, principii necesare pentru garantarea furnizării libere a serviciilor poștale pe piața internă. Statele membre pot aplica unul dintre următoarele elemente sau o combinație a acestora: furnizarea serviciului universal prin mecanismele pieței, desemnarea uneia sau a mai multor întreprinderi care să furnizeze diferite elemente ale serviciului universal sau care să acopere diferite părți ale teritoriului și achizițiile publice de servicii.

În cazul în care un stat membru decide să desemneze una sau mai multe întreprinderi pentru furnizarea serviciului universal sau pentru furnizarea diverselor componente ale acestuia, trebuie să se asigure că cerințele de calitate privind serviciul universal sunt impuse furnizorilor de serviciu universal în mod transparent și proporțional. În cazul în care un stat membru desemnează mai multe întreprinderi, acesta ar trebui să se asigure că nu există suprapuneri între obligațiile de serviciu universal.

- (24) Este important ca utilizatorii să fie pe deplin informați cu privire la serviciile universale furnizate și ca furnizorii de servicii poștale să fie informați cu privire la drepturile și

obligațiile furnizorului (furnizorilor) de serviciu universal. Statele membre ar trebui să asigure faptul că utilizatorii rămân pe deplin informați cu privire la caracteristicile și accesibilitatea serviciilor specifice furnizate. Statele membre ar trebui să asigure punerea la dispoziție a tuturor acestor informații. Cu toate acestea, în acord cu flexibilitatea sporită acordată în favoarea statelor membre, este oportun să se asigure furnizarea serviciului universal în alte moduri decât desemnarea furnizorului (furnizorilor) serviciului universal, pentru a acorda statelor membre flexibilitatea de a decide asupra modului în care aceste informații urmează să fie puse la dispoziția publicului.

- (25) Pe baza studiilor efectuate și în vederea valorificării depline a potențialului pieței interne a serviciilor poștale, este oportun să se pună capăt utilizării domeniului rezervat și a drepturilor speciale ca mod de asigurare a faptului că serviciul universal este finanțat.
- (26) Este posibil ca în anumite state membre să fie în continuare necesară finanțarea externă a costului net rezidual al serviciului universal. Prin urmare, este oportun să se precizeze în mod explicit, în măsura în care este necesar și se justifică în mod corespunzător, alternativele disponibile pentru finanțarea serviciului universal, lăsând în același timp la latitudinea statelor membre alegerea mecanismelor de finanțare care urmează să fie aplicate. Aceste alternative includ recurgerea la proceduri de achiziții publice inclusiv, astfel cum se prevede în directivele privind achizițiile publice, dialogul competitiv sau procedurile negociate, cu sau fără publicarea unui anunț de intenție și, ori de câte ori obligațiile de serviciu universal determină costuri nete ale serviciului universal și reprezintă o sarcină injustă pentru furnizorul de serviciu universal desemnat, compensarea publică și repartizarea costurilor între furnizorii de servicii și/sau utilizatori în mod transparent, prin contribuții la un fond de compensare. Statele membre pot recurge la alte mijloace de finanțare permise de dreptul comunitar, cum ar fi de a decide, în cazul și în măsura în care este necesar, alocarea, integrală sau parțială, a profitului pe care furnizorii de serviciu universal îl obțin din activități care sunt în afara sferei serviciului universal pentru finanțarea costului net al serviciului universal, în măsura în care acest lucru este în conformitate cu tratatul. Fără a aduce atingere obligației statelor membre de a respecta regulile din tratat privind ajutorul de stat, inclusiv obligațiile specifice de notificare existente în acest context, statele membre pot notifica Comisiei mecanismele financiare folosite pentru a acoperi orice costuri nete ale serviciului universal, care ar trebui reflectate în rapoartele periodice pe care Comisia ar trebui să le prezinte Parlamentului European și Consiliului privind aplicarea Directivei 97/67/CE.
- (27) Furnizorii de servicii poștale pot fi obligați să contribuie la finanțarea serviciului universal în cazurile în care se instituie un fond de compensare. În vederea determinării întreprinderilor cărora li s-ar putea solicita să contribuie la fondul de compensare, statele membre ar trebui să analizeze dacă, din perspectiva utilizatorilor, serviciile furnizate de aceste întreprinderi pot fi considerate servicii care intră în sfera serviciului universal, deoarece sunt

substituibile, într-un grad suficient de mare, serviciului universal, luând în considerare caracteristicile acestora, inclusiv pe cele care aduc un plus de valoare, precum și utilizarea preconizată și modul de tarificare. Nu este necesar ca aceste servicii să aibă toate caracteristicile serviciului universal, precum livrarea zilnică sau acoperirea națională completă.

- (28) Pentru a respecta principiul proporționalității în stabilirea contribuției impuse acestor întreprinderi la costul de furnizare a serviciului universal într-un stat membru, statele membre ar trebui să utilizeze criterii transparente și nediscriminatorii, precum cota-parte a întreprinderilor respective în activitățile care intră în sfera serviciului universal din statul membru respectiv. Statele membre pot impune furnizorilor care au obligația de a contribui la un fond de compensare, să introducă o separație contabilă adecvată pentru a asigura funcționarea fondului.
- (29) Principiile de transparență, nediscriminare și proporționalitate, astfel cum sunt prevăzute în prezent în Directiva 97/67/CE, ar trebui să fie aplicate în continuare oricărui mecanism de finanțare, iar orice decizie din acest domeniu ar trebui să se bazeze pe criterii transparente, obiective și ușor de verificat. În special, costul net al serviciului universal ar trebui să se calculeze, sub supravegherea autorității naționale de reglementare, ca diferență dintre costul net pentru un furnizor de serviciu universal desemnat care își desfășoară activitatea cu respectarea obligațiilor de serviciu universal și costul net pentru un furnizor care nu funcționează cu obligații de serviciu universal. Calculul ar trebui să ia în considerare toate celelalte elemente relevante, inclusiv orice beneficii comerciale care revin unui furnizor de servicii poștale desemnat să asigure serviciul universal, dreptul de a realiza un profit rezonabil și măsurile de stimulare a rentabilității.
- (30) În cazurile în care statele membre decid să pună la dispoziția publicului, pe teritoriul lor național, servicii suplimentare sau complementare, cu excepția celor privitoare la obligațiile de serviciu universal, astfel cum sunt definite în prezenta directivă, ca de exemplu distribuirea pensiilor sau a mandatelor poștale în zonele rurale, aceste servicii nu ar trebui să facă obiectul niciunui mecanism de compensare care necesită contribuția anumitor întreprinderi. Dacă este cazul, statele membre pot acorda finanțare pentru astfel de servicii suplimentare sau complementare, în conformitate cu regulile din tratat privind ajutorul de stat. Excepționând cazul furnizorului (furnizorilor) serviciului universal, autorizațiile nu pot fi condiționate de obligația de a furniza astfel de servicii suplimentare.
- (31) În cazul statelor membre care au aderat la Uniune după intrarea în vigoare a Directivei 2002/39/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 10 iunie 2002 de modificare a Directivei 97/67/CE privind continuarea deschiderii spre concurență a serviciilor poștale ale Comunității ⁽¹⁾ și care este posibil să se fi confruntat cu dificultăți deosebite în ceea ce privește adaptarea piețelor proprii de servicii poștale, deoarece s-au alăturat procesului de reformă poștală într-o etapă ulterioară, precum și în cazul unor state membre cu o populație redusă și o dimensiune geografică limitată, care au anumite caracte-

ristici specifice ale serviciilor poștale, precum și în cazul statelor membre cu o topografie deosebit de dificilă, cu un număr foarte mare de insule, este oportun să se prevadă posibilitatea amânării pentru o perioadă de timp limitată a datei de punere în aplicare a prezentei directive, pentru a continua rezervarea serviciilor pentru furnizorul (furnizorii) lor de serviciu universal, sub rezerva notificării către Comisie. Ținând seama de natura excepțională a unei astfel de posibilități, este de asemenea oportun, în cadrul acestei perioade limitate și pentru un număr limitat de servicii, să se permită statelor membre care și-au deschis complet piețele să refuze acordarea autorizației de funcționare pe teritoriul lor a monopolurilor care operează în alte state membre.

- (32) Comisia ar trebui să acorde asistență statelor membre privind diferite aspecte ale punerii în aplicare a prezentei directive, inclusiv cu privire la calculul unui eventual cost net. De asemenea, cooperarea între autoritățile naționale de reglementare, în vederea dezvoltării în continuare a criteriilor de referință și a orientărilor în acest domeniu ar trebui să contribuie la aplicarea armonizată a prezentei directive.
- (33) Ar trebui să se permită statelor membre să aplice un sistem de autorizații generale și licențe individuale în cazul în care acest lucru este justificat și proporțional cu obiectivul urmărit. Cu toate acestea, după cum a fost evidențiat în cel de-al treilea raport privind aplicarea Directivei 97/67/CE, este necesar să se continue armonizarea condițiilor care ar putea fi introduse, pentru a reduce obstacolele nejustificate pentru furnizarea de servicii pe piața internă. În acest context, statele membre pot, spre exemplu, să ofere furnizorilor de servicii poștale posibilitatea de a alege între obligația de a furniza un serviciu și obligația de a contribui financiar la costurile acestui serviciu furnizat de un alt furnizor, dar nu ar trebui să mai fie autorizate să impună concomitent o obligație de a contribui la un mecanism de repartizare a costurilor și obligații privind serviciul universal sau obligații de calitate menite să urmărească același scop. De asemenea, este oportun să se precizeze că anumite dispoziții privind autorizațiile generale și acordarea de licențe nu ar trebui să se aplice furnizorilor desemnați ai serviciului universal.
- (34) Într-un mediu în care mai multe întreprinderi poștale prestează servicii în domeniul serviciului universal, este oportun să se impună tuturor statelor membre să evalueze dacă anumite elemente ale infrastructurii poștale sau anumite servicii furnizate în general de furnizori ai serviciului universal ar trebui să devină accesibile și pentru alți operatori care prestează servicii similare, pentru a promova o concurență efectivă și/sau pentru a proteja toți utilizatorii prin asigurarea calității generale a serviciului poștal. În cazul în care există furnizori de serviciu universal cu rețele poștale regionale, statele membre ar trebui să evalueze, de asemenea, interoperabilitatea acestora și, în cazul în care este necesar, să asigure această interoperabilitate pentru a preveni obstacolele intervenite în transportul rapid al expedierilor poștale. Întrucât situația juridică și comercială a acestor elemente și servicii diferă de la un stat membru la altul, este

⁽¹⁾ JO L 176, 5.7.2002, p. 21.

oportun să se impună statelor membre doar să adopte o decizie documentată cu privire la necesitatea, întinderea și tipul instrumentului de reglementare, inclusiv, după caz, în ceea ce privește repartizarea costurilor. Această dispoziție nu ar trebui să aducă atingere dreptului statelor membre de a adopta măsuri care să asigure accesul la rețeaua poștală, în condiții de transparență și fără discriminare.

- (35) Statele membre ar trebui să garanteze că, în momentul în care prelucrează date cu caracter personal în conformitate cu Directiva 97/67/CE, furnizorii serviciilor poștale aplică dispozițiile naționale și comunitare cu privire la protecția datelor personale, în special cele stabilite prin Directiva 95/46/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 24 octombrie 1995 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și libera circulație a acestor date ⁽¹⁾.
- (36) Dispozițiile prezentei directive nu ar trebui să aducă atingere dispozițiilor naționale care reglementează condițiile de expropriere pentru organizarea prestării serviciului universal.
- (37) Având în vedere importanța serviciilor poștale pentru nevăzători sau persoanele cu deficiențe de vedere, este oportun să se confirme că deschiderea pieței nu ar trebui să împiedice continuarea furnizării, de către furnizorul (furnizorii) de serviciu universal, a anumitor servicii gratuite, introduse de statele membre în conformitate cu obligațiile internaționale aplicabile, pentru nevăzători și persoanele cu deficiențe de vedere.
- (38) Într-un mediu perfect competitiv, este important, atât pentru echilibrul financiar al serviciului universal, cât și pentru limitarea denaturărilor pieței, să nu existe derogări de la principiul potrivit căruia prețurile reflectă condiții și costuri comerciale normale decât în vederea protejării intereselor publice. Acest obiectiv ar trebui să fie atins în măsura în care se permite, în continuare, statelor membre să mențină tarife uniforme pentru corespondența cu tarif unitar, serviciul cel mai frecvent folosit de consumatori, inclusiv întreprinderile mici și mijlocii. Statele membre pot, de asemenea, să continue aplicarea de tarife uniforme pentru alte tipuri de expedieri, precum ziarele și cărțile, pentru protejarea interesului public general, cum ar fi accesul la cultură, garantarea participării la o societate democratică (libertatea presei) sau coeziunea regională și socială.
- (39) Pentru furnizarea unor servicii pentru toți utilizatorii, inclusiv întreprinderi, expeditori de corespondență masivă sau colectori de corespondență de la utilizatori diferiți, furnizorii de serviciu universal se pot bucura de mai multă flexibilitate în raport cu prețurile, în conformitate cu principiul orientării în funcție de costuri. Tarifele ar trebui să ia în considerare costurile evitate în raport cu serviciul standard care acoperă totalitatea prestațiilor de servicii pentru colectarea, sortarea, transportul și livrarea corespondenței individuale.

- (40) Având în vedere caracteristicile naționale specifice implicate în reglementarea condițiilor în care furnizorul de serviciu universal existent trebuie să funcționeze într-un mediu perfect competitiv, este oportun să se ofere în continuare statelor membre libertatea de a decide asupra celei mai bune modalități de supraveghere a subvențiilor încrucișate.

- (41) În vederea tranziției spre o piață pe deplin competitivă și pentru a evita ca subvenționarea încrucișată să afecteze negativ concurența, este oportun să se impună în continuare statelor membre să mențină obligația impusă furnizorilor de serviciu universal de a ține evidențe contabile separate și transparente, sub rezerva adaptărilor necesare.

Această obligație ar trebui să ofere autorităților naționale de reglementare, autorităților în materie de concurență și Comisiei informațiile necesare pentru a adopta decizii privind serviciul universal și a supraveghea echitatea condițiilor de piață, până în momentul în care concurența devine efectivă. Cooperarea între autoritățile naționale de reglementare în vederea dezvoltării în continuare a criteriilor de referință și a orientărilor în domeniu ar trebui să contribuie la aplicarea armonizată a acestor reglementări.

Ținerea unor evidențe contabile separate și transparente ar trebui să ofere statelor membre și autorităților naționale de reglementare ale acestora informații contabile suficiente de detaliate pentru a:

- adopta decizii privind serviciul universal,
- fi folosite ca date preliminare pentru a determina dacă obligațiile de serviciu universal impuse atrag costuri nete și reprezintă o povară financiară inechitabilă pentru furnizorul serviciului universal,
- garanta faptul că tarifele aplicate serviciului universal respectă principiile de tarificare astfel cum sunt prevăzute în prezenta directivă,
- garanta conformitatea cu principiile cheltuielilor terminale astfel cum sunt prevăzute în prezenta directivă, și
- controla echitatea condițiilor de piață până în momentul în care concurența devine efectivă.

- (42) În conformitate cu reglementările existente în alte sectoare de servicii și în vederea sporirii protecției consumatorilor, este oportun să nu se mai limiteze aplicarea principiilor minime privind procedurile de tratare a plângerilor la furnizorii serviciului universal. Pentru a crește eficacitatea procedurilor de tratare a plângerilor, este oportun să se încurajeze utilizarea procedurilor extrajudiciare de soluționare a litigiilor, astfel cum sunt stabilite în Recomandarea 98/257/CE a Comisiei din 30 martie 1998 privind principiile aplicabile organismelor responsabile cu soluționarea extrajudiciară a litigiilor în materie de consum ⁽²⁾ și în Recomandarea 2001/310/CE a Comisiei din 4 aprilie 2001 privind principiile care se aplica organismelor pentru soluționarea pe cale extrajudiciară,

⁽¹⁾ JO L 281, 23.11.1995, p. 31. Directivă, astfel cum a fost modificată prin Regulamentul (CE) nr. 1882/2003.

⁽²⁾ JO L 115, 17.4.1998, p. 31.

prin consens, a litigiilor în materie de consum ⁽¹⁾. Interesele consumatorilor ar fi astfel promovate printr-o interoperabilitate sporită între operatori, care decurge din accesul la anumite elemente de infrastructură și servicii și obligația de cooperare între autoritățile naționale de reglementare și organele de protecție a consumatorilor.

Pentru a proteja interesele utilizatorilor în caz de furt, pierdere sau deteriorare a corespondenței, statele membre ar trebui să introducă, acolo unde este justificat, un sistem de rambursare și/sau compensare.

- (43) Directiva 97/67/CE prevede că anumite măsuri trebuie adoptate în conformitate cu Decizia 1999/468/CE a Consiliului din 28 iunie 1999 de stabilire a normelor de exercitare a competențelor de executare conferite Comisiei ⁽²⁾.
- (44) Decizia 1999/468/CE a fost modificată prin Decizia 2006/512/CE, care a introdus procedura de reglementare cu control pentru adoptarea măsurilor care au un domeniu de aplicare general și sunt destinate să modifice elemente neesențiale ale unui instrument de bază adoptat în conformitate cu procedura menționată la articolul 251 din tratat, printre altele prin suprimarea unor astfel de elemente sau prin completarea instrumentului cu noi elemente neesențiale.
- (45) În special, Comisia ar trebui să fie împuternicită să adopte măsuri în ceea ce privește modificarea ulterioară a standardelor de calitate a serviciilor în funcție de progresul tehnic sau evoluțiile pieței, precum și de condiții standardizate pentru monitorizarea independentă a performanței de către organisme independente. Având în vedere că măsurile respective au un domeniu de aplicare general și sunt destinate să modifice elemente neesențiale ale prezentei directive și să o completeze prin adăugarea de noi elemente neesențiale, aceste măsuri trebuie adoptate în conformitate cu procedura de reglementare cu control prevăzută la articolul 5a din Decizia 1999/468/CE.
- (46) Comitetul care asistă Comisia în conformitate cu Directiva 97/67/CE ar trebui să urmărească evoluția furnizării serviciului universal în statele membre.
- (47) Este probabil ca rolul pe care îl au autoritățile naționale de reglementare să rămână esențial, în special în acele state membre în care tranziția spre concurență nu este încă realizată în totalitate. În conformitate cu principiul separării funcțiilor de reglementare și de funcționare, statele membre ar trebui să garanteze independența autorității sau autorităților naționale de reglementare, asigurând astfel imparțialitatea deciziilor acestora. Această obligație de independență nu aduce atingere autonomiei instituționale, nici obligațiilor constituționale ale statelor membre sau principiului neutralității, stabilit la articolul 295 din tratat, privind normele de reglementare a regimului proprietății care se aplică în statele membre. Autoritățile naționale de reglementare ar trebui să dispună de toate resursele necesare în materie de

personal, competențe și mijloace financiare, pentru îndeplinirea atribuțiilor lor.

- (48) Datorită implicării frecvente a diferitor organisme naționale în exercitarea funcțiilor de reglementare, este oportun să se introducă cerințe de transparență în alocarea sarcinilor, precum și să se solicite diverselor organe relevante însărcinate cu reglementarea acestui sector, cu aplicarea normelor privind concurența și cu tratarea aspectelor legate de consumatori să coopereze în vederea garantării unei îndepliniri eficiente a atribuțiilor lor.
- (49) Orice parte care face obiectul unei decizii luate de o autoritate națională de reglementare ar trebui să aibă dreptul la o cale de atac în fața unui organism independent de autoritatea respectivă. Acest organism poate fi o instanță. Procedura căii de atac nu aduce atingere repartiției competențelor în cadrul sistemelor judiciare naționale și nici drepturilor persoanelor fizice sau entităților juridice prevăzute în temeiul legislației naționale. În așteptarea încheierii acestor proceduri, este necesar să se asigure valabilitatea temporară a deciziilor autorităților naționale de reglementare, în vederea asigurării securității juridice și a securității comerciale.
- (50) În îndeplinirea sarcinilor care le revin în conformitate cu Directiva 96/67/CE, autoritățile naționale de reglementare ar trebui, în cazul în care este necesar, să coopereze cu alte organisme de reglementare din statele membre și cu Comisia. Acest lucru ar favoriza dezvoltarea pieței interne a serviciilor poștale și ar contribui la asigurarea unei aplicări coerente, în toate statele membre, a dispozițiilor stabilite în prezenta directivă, în special în domeniile în care legislația națională de punere în aplicare a legislației comunitare acordă autorităților naționale de reglementare competențe discreționare considerabile pentru aplicarea normelor corespunzătoare. Această cooperare ar putea avea loc, printre altele, în cadrul comitetului care asistă Comisia în conformitate cu directiva sau în cadrul unui grup format din autorități europene de reglementare. Statele membre ar trebui să decidă ce organisme sunt autorități naționale de reglementare în scopul directivei.
- (51) Autoritățile naționale de reglementare trebuie să colecteze informații de la actorii de pe piață pentru a-și desfășura sarcinile în mod eficace. Solicitățile de informații trebuie să fie proporționale și să nu impună o povară nejustificată întreprinderilor. Comisia poate avea nevoie, de asemenea, să colecteze astfel de informații pentru a-și putea îndeplini obligațiile care îi revin în temeiul dreptului comunitar. Destinatarii informațiilor ar trebui să asigure confidențialitatea acestora în conformitate cu normele în vigoare.
- (52) Pentru a asigura informarea Parlamentului European și a Consiliului cu privire la evoluția pieței interne a serviciilor poștale, Comisia ar trebui să prezinte periodic instituțiilor respective rapoarte privind aplicarea Directivei 97/67/CE.

⁽¹⁾ JO L 109, 19.4.2001, p. 56.

⁽²⁾ JO L 184, 17.7.1999, p. 23. Decizie, astfel cum a fost modificată prin Decizia 2006/512/CE (JO L 200, 22.7.2006, p. 11).

- (53) Prezenta directivă nu afectează dreptul muncii, respectiv orice prevedere legală sau contractuală privind condițiile de angajare și de muncă, inclusiv sănătatea și securitatea la locul de muncă și relația dintre angajatori și lucrători, aplicată de statele membre în conformitate cu legislația națională care este în conformitate cu dreptul comunitar. În egală măsură, prezenta directivă nu afectează legislația statelor membre privind asigurările sociale. După caz, statele membre pot reflecta condițiile de muncă în procedurile de autorizare, în acord cu principiile transparenței și proporționalității.
- (54) Statele membre ar trebui să asigure că sunt înființate suficiente puncte de acces, care țin seama de nevoile utilizatorilor din regiuni rurale și slab populate. Statele membre ar trebui să asigure o densitate adecvată a punctelor de acces în zonele respective pentru a satisface obligația de serviciu universal.
- (55) În vederea menținerii cadrului de reglementare a sectorului poștal, ar trebui ca data la care expiră Directiva 97/67/CE să fie eliminată. Dispozițiile care nu au fost modificate de prezenta directivă continuă să se aplice. Serviciile pe care statele membre pot continua să le rezerve, în perioada de punere în aplicare, sunt cele specificate în Directiva 97/67/CE.
- (56) Întrucât obiectivele prezentei directive, și anume realizarea unei piețe interne a serviciilor poștale comunitare, asigurarea unui nivel comun al serviciului universal pentru toți utilizatorii și instituirea unor principii armonizate pentru reglementarea serviciilor poștale, nu pot fi realizate în mod satisfăcător de către statele membre, și, prin urmare, având în vedere amploarea și efectele acțiunii, pot fi realizate mai bine la nivelul Comunității, Comunitatea poate adopta măsuri în conformitate cu principiul subsidiarității, astfel cum este prevăzut la articolul 5 din tratat. În conformitate cu principiul proporționalității, astfel cum este enunțat în respectivul articol, prezenta directivă nu depășește ceea ce este necesar pentru atingerea acestor obiective.
- (57) Prin urmare, Directiva 97/67/CE ar trebui modificată în consecință.
- (58) Prezenta directivă este în concordanță cu alte instrumente comunitare privind serviciile. În cazul unui conflict între o dispoziție a prezentei directive și o dispoziție a unui alt instrument comunitar, în special Directiva 2006/123/CE a Parlamentului European și a Consiliului privind serviciile de pe piața internă⁽¹⁾, dispozițiile prezentei directive au întâietate și se aplică pe deplin sectorului poștal.
- (59) Prezenta directivă nu aduce atingere aplicării normelor din tratat privind concurența și libertatea de a furniza servicii. În măsura în care mecanismele pentru finanțarea serviciului universal implică, sub orice formă, un ajutor acordat de un stat membru sau prin intermediul resurselor de stat, în sensul articolului 87 alineatul (1) din tratat, prezenta directivă nu aduce atingere obligației

statelor membre de a respecta normele din tratat privind ajutorul de stat.

- (60) În conformitate cu punctul 34 din Acordul interinstituțional privind o mai bună legiferare⁽²⁾, statele membre sunt încurajate să elaboreze, pentru ele însele și în interesul comunității, propriile tabele care să ilustreze, în măsura posibilului, corespondența între prezenta directivă și măsurile de transpunere, și să le facă publice.

ADOPTĂ PREZENTA DIRECTIVĂ:

Articolul 1

Directiva 97/67/CE se modifică după cum urmează:

1. Articolul 1 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 1

Prezenta directivă stabilește norme comune privind:

- condițiile care reglementează furnizarea de servicii poștale,
- furnizarea unui serviciu poștal universal în cadrul Comunității,
- finanțarea serviciilor universale în condiții care garantează furnizarea permanentă a acestor servicii,
- principiile de tarifyare și transparența contabilă pentru furnizarea serviciului universal,
- stabilirea standardelor de calitate pentru furnizarea serviciului universal și instituirea unui sistem pentru a asigura respectarea standardelor respective,
- armonizarea standardelor tehnice,
- crearea unor autorități naționale de reglementare independente.”

2. Articolul 2 se modifică după cum urmează:

(a) punctul (1) se înlocuiește cu următorul text:

„(1) servicii poștale înseamnă serviciile care implică colectarea, sortarea, transportul și livrarea trimiterilor poștale;”

(b) se introduce următorul punct:

„(1a) furnizor de servicii poștale înseamnă o întreprindere care furnizează unul sau mai multe servicii poștale;”

(c) la punctul (2), cuvintele „rețea poștală publică” se înlocuiesc cu „rețea poștală”;

(d) punctul (3) se înlocuiește cu următorul text:

„(3) puncte de acces înseamnă instalații fizice, incluzând cutiile poștale puse la dispoziția publicului fie pe drumul public, fie la locația furnizorului (furnizorilor) de servicii poștale, unde trimiterile poștale pot fi introduse în rețeaua poștală de către expeditori;”

⁽¹⁾ JO L 376, 27.12.2006, p. 36.

⁽²⁾ JO C 321, 31.12.2003, p. 1.

(e) punctul (4) se înlocuiește cu următorul text:

„(4) colectare înseamnă operația de colectare a trimiterilor poștale de către un furnizor de servicii poștale;”;

(f) punctul (6) se înlocuiește cu următorul text:

„(6) trimitere poștală înseamnă o trimitere adresată în forma finală, în care trebuie să fie transportată de către furnizorul serviciului poștal. Pe lângă trimiterile de corespondență, asemenea trimiteri includ și, de exemplu, cărți, cataloage, ziare, publicații periodice și colete poștale care conțin mărfuri cu sau fără valoare comercială;”;

(g) punctul (8) se elimină;

(h) punctul (12) se elimină;

(i) punctul (13) se înlocuiește cu următorul text:

„(13) furnizor de serviciu universal înseamnă furnizorul public sau privat al serviciului poștal care asigură totalitatea sau o parte a serviciului universal poștal într-un stat membru, a cărui identitate a fost notificată Comisiei în conformitate cu articolul 4;”;

(j) punctul (14) se înlocuiește cu următorul text:

„(14) autorizații înseamnă orice autorizație ce stabilește drepturi și obligații specifice sectorului poștal și ce permite întreprinderilor să furnizeze servicii poștale și, după caz, să instaleze și să opereze rețele proprii pentru furnizarea unor astfel de servicii, sub forma unei autorizații generale sau licențe individuale astfel cum sunt definite în continuare:

— «autorizație generală» înseamnă o autorizație, indiferent dacă este reglementată de o «licență pe categorii» sau de dreptul comun și indiferent dacă această reglementare impune proceduri de înregistrare sau de declarare, care nu solicită furnizorului de servicii poștale în cauză să obțină o decizie explicită a autorității naționale de reglementare înainte de a exercita drepturile ce rezultă din autorizație,

— «licență individuală» înseamnă o autorizație care este acordată de o autoritate națională de reglementare și care oferă unui furnizor de servicii poștale drepturi specifice sau care supune activitățile întreprinderii la obligații specifice suplimentare față de autorizația generală, după caz, dacă furnizorul de servicii poștale nu este abilitat să exercite drepturile în cauză până în momentul în care a primit decizia din partea autorității naționale de reglementare;”;

(k) punctul (17) se înlocuiește cu următorul text:

„(17) Utilizator înseamnă orice persoană fizică sau juridică care beneficiază de o furnizare a unui serviciu poștal în calitate de expeditor sau destinatar;”;

(l) punctul (19) se înlocuiește cu următorul text:

„(19) cerințe esențiale înseamnă motive generale fără caracter economic care pot determina un stat membru să impună condiții pentru furnizarea serviciilor poștale. Motivele sunt confidențialitatea corespondenței, securitatea rețelei în cazul transportului de bunuri periculoase, respectarea condițiilor de angajare, a sistemelor de securitate socială prevăzute de actele cu putere de lege sau de dispozițiile administrative și de reglementare și/sau de contractul colectiv negociat între partenerii sociali naționali, în conformitate cu legislația comunitară și națională și, după caz, protecția datelor, a mediului și normele de planificare a teritoriului. Protecția datelor poate să includă protecția datelor cu caracter personal, confidențialitatea informațiilor transmise sau stocate și protecția vieții private;”;

(m) se adaugă următorul punct:

„(20) servicii furnizate la un tarif unitar: servicii poștale pentru care tariful se stabilește în condițiile generale ale furnizorului (furnizorilor) de serviciu universal pentru trimiterile poștale individuale.”.

3. Articolul 3 se modifică după cum urmează:

(a) la alineatul (3), primul paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„(3) Statele membre iau măsuri pentru a se asigura că serviciul universal este garantat cel puțin cinci zile lucrătoare pe săptămână, cu excepția unor împrejurări sau condiții geografice considerate excepționale, și că acesta cuprinde cel puțin:

— o colectare,

— o livrare la locuința sau locația fiecărei persoane fizice sau juridice sau, prin derogare, în condițiile determinate de autoritatea națională de reglementare, o livrare la instalații corespunzătoare;”;

(b) alineatul (5) se înlocuiește cu următorul text:

„(5) Autoritățile naționale de reglementare pot mări limita de greutate a ofertei serviciului universal pentru colete poștale la orice greutate mai mică de 20 de kilograme și pot stabili regimuri speciale pentru livrarea la domiciliu a acestor colete.

Sub rezerva limitei de greutate a ofertei serviciului universal pentru colete poștale ce este stabilită de un anumit stat membru, statele membre se asigură că se distribuie pe teritoriul lor coletele poștale primite din alte state membre și care cântăresc cel mult 20 de kilograme.”;

(c) alineatul (6) se înlocuiește cu următorul text:

„(6) Dimensiunile minime și maxime pentru trimiterile poștale în cauză sunt cele stabilite în dispozițiile relevante adoptate de Uniunea Poștală Universală.”.

4. Articolul 4 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 4

(1) Fiecare stat membru asigură garantarea furnizării serviciului universal și informează Comisia cu privire la măsurile pe care le-a adoptat în vederea îndeplinirii obligației respective. Comitetul menționat la articolul 21 este informat asupra măsurilor adoptate de statele membre pentru a asigura furnizarea serviciului universal.

(2) Statele membre pot desemna una sau mai multe întreprinderi ca furnizori de serviciu universal, pentru a acoperi întregul teritoriu național. Statele membre pot desemna diferite întreprinderi pentru furnizarea unor elemente diferite ale serviciului universal și acoperirea unor zone diferite din teritoriul național. În acest caz, statele membre stabilesc, în conformitate cu legislația comunitară, obligațiile și drepturile care le revin acestora și le publică. Statele membre iau, în special, măsuri pentru a se asigura că condițiile în care sunt atribuite serviciile universale sunt bazate pe principiile transparenței, nediscriminării și proporționalității, garantând astfel continuitatea furnizării serviciului postal universal prin luarea în considerare a rolului esențial pe care acesta îl are pentru coeziunea socială și teritorială.

Statele membre informează Comisia cu privire la identitatea furnizorului (furnizorilor) serviciului universal desemnat (desemnați). Desemnarea unui furnizor de serviciu universal face obiectul unei revizuii periodice, precum și a unei examinări a modului în care condițiile și principiile prevăzute în prezentul articol sunt respectate. Cu toate acestea, statele membre se asigură că durata acestei desemnări oferă o perioadă suficientă pentru a obține un randament al investițiilor.”.

5. La articolul 5, alineatul (2) se înlocuiește cu următorul text:

„(2) Dispozițiile alineatului (1) nu aduc atingere măsurilor pe care statele membre le adoptă în conformitate cu cerințele privind interesul public recunoscute de tratat, în special articolele 30 și 46, în ceea ce privește, între altele, moralitatea publică, siguranța publică, inclusiv cercetările penale și ordinea publică.”.

6. Articolul 6 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 6

Statele membre adoptă măsuri pentru a se asigura că utilizatorii și furnizorii de servicii postale beneficiază periodic de informații suficient de precise și actualizate din partea furnizorului (furnizorilor) de serviciu universal privind caracteristicile speciale ale serviciului universal oferit, în ceea ce privește în special condițiile generale de acces la aceste servicii, precum și tarifele și nivelurile standardelor de calitate. Aceste informații se publică într-un mod adecvat.

Statele membre informează Comisia cu privire la modalitatea în care informațiile care trebuie să fie publicate în conformitate cu primul paragraf urmează să fie puse la dispoziție.”.

7. Titlul capitolului 3 se înlocuiește cu următorul text:

„Finanțarea serviciilor universale”.

8. Articolul 7 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 7

(1) Statele membre nu acordă și nu mențin în vigoare drepturi exclusive sau speciale pentru crearea sau furnizarea de servicii postale. Statele membre pot finanța furnizarea de servicii universale în conformitate cu unul sau mai multe mijloace prevăzute la alineatele (2), (3) și (4) sau în conformitate cu orice alt mijloc compatibil cu tratatul.

(2) Statele membre pot asigura furnizarea serviciilor universale prin achiziționarea de astfel de servicii în conformitate cu normele și reglementările privind achizițiile publice, inclusiv, astfel cum se prevede în Directiva 2004/17/CE a Parlamentului European și a Consiliului de coordonare a procedurilor de atribuire a contractelor de achiziții în sectoarele apei, energiei, transporturilor și serviciilor postale (*), dialogul competitiv sau procedurile negociate, cu sau fără publicarea unui anunț de intenție.

(3) În cazul în care un stat membru stabilește că obligațiile de serviciu universal, astfel cum sunt prevăzute în prezenta directivă, atrag un cost net, calculat în conformitate cu anexa I, și reprezintă o sarcină injustă pentru furnizorul (furnizorii) desemnat (desemnați), acesta poate să introducă:

(a) un mecanism de compensare a furnizorului (furnizorilor) în cauză, din fonduri publice; sau

(b) un mecanism de împărțire a costului net al obligațiilor de serviciu universal între furnizorii de servicii și/sau utilizatori.

(4) În cazul în care costul net este împărțit în conformitate cu alineatul 3 litera (b), statele membre pot stabili un fond de compensare care poate fi finanțat de furnizorii serviciilor și/sau din taxele plătite de utilizatori și este administrat, în acest scop, de un organism independent de beneficiar sau beneficiari. Statele membre pot condiționa acordarea de autorizații furnizorilor de servicii, în conformitate cu articolul 9 alineatul (2), de îndeplinirea obligației de a contribui financiar la acest fond sau de a respecta obligațiile de serviciu universal. Obligațiile de serviciu universal ale furnizorului (furnizorilor) de serviciu universal prevăzute la articolul 3 pot fi finanțate în acest mod.

(5) Statele membre se asigură că principiile de transparență, nediscriminare și proporționalitate sunt respectate la stabilirea fondului de compensare și la stabilirea nivelului contribuțiilor financiare prevăzute la alineatele (3) și (4). Deciziile adoptate în conformitate cu alineatele (3) și (4) se bazează pe criterii obiective și ușor de verificat și sunt apoi făcute publice.

(*) JO L 134, 30.4.2004, p. 1. Directivă, astfel cum a fost modificată ultima dată prin Directiva 2006/97/CE a Consiliului (JO L 363, 20.12.2006, p. 107).”.

9. Titlul capitolului 4 se înlocuiește cu următorul text:

„Condiții de reglementare a furnizării serviciilor poștale și a accesului la rețea”.

10. Articolul 9 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 9

(1) În ceea ce privește serviciile care sunt în afara sferei serviciului universal, statele membre pot introduce autorizații generale în măsura necesară pentru a garanta respectarea cerințelor esențiale.

(2) În ceea ce privește serviciile din sfera serviciului universal, statele membre pot introduce proceduri de autorizare, inclusiv licențe individuale, în măsura necesară pentru a garanta respectarea cerințelor esențiale și a asigura furnizarea serviciului universal.

Acordarea autorizațiilor poate:

- să fie supusă obligațiilor de serviciu universal,
- dacă este necesar și justificat, să impună cerințe privind calitatea, disponibilitatea și realizarea serviciilor în cauză,
- după caz, să fie supusă unei obligații de a efectua o contribuție financiară la mecanismele de compensare menționate la articolul 7, în cazul în care furnizarea serviciului universal atrage un cost net și reprezintă o sarcină injustă pentru furnizorul (furnizorii) de serviciu universal, desemnat (desemnați) în conformitate cu articolul 4,
- după caz, să fie supusă unei obligații de a contribui financiar la costurile operaționale ale autorității naționale de reglementare menționate la articolul 22,
- după caz, să fie supusă unei obligații de respectare a condițiilor de muncă stabilite de legislația națională sau să impună o asemenea obligație.

Obligațiile și cerințele enunțate la prima liniuță și în articolul 3 pot fi impuse numai furnizorilor de serviciu universal desemnați.

Cu excepția cazului în care întreprinderile au fost desemnate ca furnizori de serviciu universal în conformitate cu articolul 4, autorizațiile nu pot:

- să fie limitate ca număr,
- pentru aceleași elemente ale serviciului universal sau zone ale teritoriului național, să impună obligații de serviciu universal și, în același timp, contribuții financiare la un mecanism de compensare,
- să reia condițiile aplicabile întreprinderilor, în virtutea unei alte legislații naționale, care nu este specifică acestui sector,
- să impună alte condiții tehnice sau de funcționare, decât cele necesare pentru a îndeplini obligațiile prevăzute în prezenta directivă.

(3) Procedurile, obligațiile și cerințele prevăzute la alineatele (1) și (2) sunt transparente, accesibile, nediscriminatorii, proporționale, precise și lipsite de ambiguitate, făcute publice în prealabil și bazate pe criterii obiective. Statele membre se asigură că motivele de refuzare sau retragere a autorizației în totalitate sau parțial sunt comunicate solicitantului și stabilesc o procedură de recurs.”.

11. La articolul 10, alineatul (1) se înlocuiește cu următorul text:

„(1) Parlamentul European și Consiliul, hotărând pe baza unei propuneri a Comisiei și în conformitate cu articolele 47 alineatul (2), articolele 55 și 95 din tratat, adoptă măsurile necesare pentru armonizarea procedurilor prevăzute la articolul 9 de reglementare a furnizării comerciale a serviciilor poștale destinate publicului.”.

12. Articolul 11 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 11

Parlamentul European și Consiliul, hotărând pe baza unei propuneri a Comisiei și în conformitate cu articolele 47 alineatul (2), 55 și 95 din tratat, adoptă măsurile de armonizare necesare pentru a se asigura că utilizatorii și furnizorul sau furnizorii de servicii poștale au acces la rețeaua poștală în condiții transparente și nediscriminatorii.”.

13. Se introduce următorul articol:

„Articolul 11a

Ori de câte ori este necesar pentru protejarea intereselor utilizatorilor și/sau promovarea unei concurențe eficiente în virtutea condițiilor și a legislației naționale, statele membre se asigură că există condiții de acces, transparente și nediscriminatorii, la elemente ale infrastructurii poștale și la servicii poștale care intră în sfera serviciului universal, precum: sistemul de coduri poștale, baza de date a adreselor, căsuțele poștale, cutiile poștale, informațiile cu privire la schimbarea de adresă, serviciul de schimbare de destinație și serviciul de retur la expeditor. Această dispoziție nu aduce atingere dreptului statelor membre de a adopta măsuri care să asigure accesul la rețeaua poștală în condiții transparente, proporționale și nediscriminatorii.”.

14. Articolul 12 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 12

Statele membre adoptă măsuri pentru a se asigura că tarifele pentru fiecare dintre serviciile care alcătuiesc serviciul universal sunt conforme cu principiile următoare:

- tarifele trebuie să fie accesibile și stabilite astfel încât toți utilizatorii, indiferent de poziția geografică și ținând seama de condițiile naționale specifice, să aibă acces la serviciile furnizate. Statele membre pot menține sau introduce furnizarea unui serviciu poștal gratuit destinat nevăzătorilor sau persoanelor cu deficiențe de vedere,

- tarifele trebuie să fie orientate în funcție de costuri și să stimuleze furnizarea unui serviciu universal eficient. Ori de câte ori este necesar din motive legate de interesul public, statele membre pot decide ca un tarif uniform să fie aplicat serviciilor furnizate la un tarif unitar și altor trimiteri poștale pe întreg teritoriul lor național și/sau către teritoriile altor state,
- aplicarea unui tarif uniform nu exclude dreptul furnizorului sau furnizorilor serviciului universal de a încheia acorduri tarifare individuale privind prețurile cu utilizatorii,
- tarifele trebuie să fie transparente și nediscriminatorii,
- ori de câte ori furnizorii de serviciu universal aplică tarife speciale, de exemplu pentru serviciile furnizate pentru întreprinderi, trimiteri poștale interne în număr mare sau colecții de corespondență de la mai mulți utilizatori, aceștia aplică principii de transparență și nediscriminare cu privire atât la tarife, cât și la condițiile aferente. Tarifele și condițiile asociate se aplică similar atât între părți terțe diferite, cât și între părți terțe și furnizorii de servicii universale care oferă servicii echivalente. Orice astfel de tarife sunt disponibile și pentru utilizatori, în special pentru cei individuali, pentru întreprinderile mici și mijlocii, care expediază corespondența în condiții similare.”.

15. Articolul 14 se modifică după cum urmează:

- (a) alineatele (1), (2) și (3) se înlocuiesc cu următorul text:

„(1) Statele membre iau toate măsurile necesare pentru a se asigura că sistemul de contabilitate a furnizorilor de serviciu universal funcționează în conformitate cu dispozițiile prevăzute la prezentul articol.

(2) Furnizorii de serviciu universal țin evidență contabilă separată în cadrul contabilității interne pentru a face clar diferența între fiecare dintre serviciile și produsele incluse în sfera serviciului universal și cele care sunt în afara sferei serviciului universal. Această separație contabilă este folosită drept dată de intrare la calculul de către statele membre al costului net al serviciului universal. Asemenea sisteme interne de evidență contabilă operează pe baza principiilor consistenței tratamentului contabil și obiectivității justificării.

(3) Sistemele de evidență contabilă menționate la alineatul (2), fără a aduce atingere alineatului (4), alocă costurile în felul următor:

- (a) costurile care se pot alocă direct unui serviciu sau produs anume se alocă în acest fel;
- (b) costurile comune, respectiv costurile care nu se pot alocă direct unui anumit serviciu sau produs, se alocă în felul următor:
 - (i) oricând este posibil, costurile comune se alocă pe baza unei analize directe a originii costurilor;
 - (ii) în cazul în care analiza directă nu este posibilă, categoriile de costuri comune se alocă pe baza

unei legături indirecte cu o altă categorie de cost sau alt grup de categorii de costuri pentru care este posibilă o alocare sau o reprezentare directă; legătura indirectă se bazează pe structuri de costuri comparabile;

- (iii) în cazul în care nu se pot determina modalități directe sau indirecte de alocare a costurilor, categoria de cost se alocă pe baza unui factor de repartizare general calculat folosind o marjă a tuturor cheltuielilor alocate sau imputate direct sau indirect fiecărui serviciu din sfera serviciului universal, pe de o parte, și altor servicii, pe de altă parte;

- (iv) costurile comune, necesare atât pentru furnizarea serviciilor universale, cât și a celor neuniversale, se alocă în mod adecvat; se impune aplicarea acelorași factori de cost atât în cazul serviciilor universale, cât și al celor neuniversale.”;

- (b) alineatul (8) se înlocuiește cu următorul text:

„(8) În cazul în care un stat membru nu a folosit un mecanism de finanțare pentru furnizarea serviciului universal, astfel cum este permis în conformitate cu articolul 7, și în cazul în care autoritatea națională de reglementare are convingerea că niciunul dintre furnizorii serviciului universal desemnați din statul respectiv nu primește un ajutor de stat, sub o formă mascată sau în alt mod, și că, pe piață, concurența este pe deplin eficientă, autoritatea națională de reglementare poate decide să nu aplice cerințele prevăzute de prezentul articol.”;

- (c) se adaugă următoarele două alineate:

„(9) Cu toate acestea, prezentul articol se poate aplica furnizorului de servicii desemnat înaintea datei finale pentru deschiderea completă a pieței, în măsura în care nu au fost desemnați alți furnizori de serviciu universal. Autoritatea națională de reglementare informează în prealabil Comisia cu privire la orice astfel de decizie.

(10) Statele membre pot solicita furnizorilor de servicii poștale care au obligația de a contribui la un fond de compensare, să introducă un sistem adecvat de evidență contabilă separată pentru a asigura funcționarea fondului.”.

16. Articolul 16 se modifică după cum urmează:

- (a) la al treilea paragraf, a doua liniuță se înlocuiește cu următorul text:

„— Parlamentul European și Consiliul în cazul serviciilor transfrontaliere intracomunitare (vezi anexa II). O viitoare adaptare a acestor standarde la progresul tehnic sau la evoluția pieței se face în conformitate cu procedura de reglementare cu control menționată la articolul 21 alineatul (2).”;

(b) al patrulea alineat se înlocuiește cu următorul text:

„Un control independent al calității se efectuează cel puțin o dată pe an de către organisme externe care nu au legături cu furnizorii de serviciu universal, în condiții standardizate care se stabilesc în conformitate cu procedura de reglementare cu control menționată la articolul 21 alineatul (2) și face obiectul unor rapoarte publicate cel puțin o dată pe an.”.

17. La articolul 18, alineatele (1) și (2) se înlocuiesc cu următorul text:

„(1) În conformitate cu articolul 16, standardele de calitate pentru serviciile transfrontaliere intracomunitare sunt prevăzute în anexa II.

(2) În situații excepționale referitoare la infrastructură sau condițiile geografice, autoritățile naționale de reglementare pot stabili derogări de la standardele de calitate prevăzute în anexa II. În cazul în care autoritățile naționale de reglementare stabilesc derogări în acest sens, ele informează de îndată Comisia asupra acestui fapt. Comisia prezintă un raport anual privind notificările primite în timpul celor 12 luni anterioare Comitetului menționat la articolul 21, pentru informarea sa.”.

18. Articolul 19 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 19

(1) Statele membre se asigură că furnizorii de servicii poștale pun la dispoziția utilizatorilor proceduri transparente, simple și necostisitoare pentru soluționarea reclamațiilor acestora, în special în cazuri de pierdere, furt, deteriorare sau neconformitate cu standardele de calitate a serviciilor (inclusiv proceduri pentru determinarea responsabilității în cazuri în care sunt implicați mai mulți operatori), fără a aduce atingere dispozițiilor naționale sau internaționale corespunzătoare cu privire la sistemele de compensare.

Statele membre adoptă măsuri pentru a garanta că procedurile prevăzute la primul paragraf permit o soluționare echitabilă și rapidă a litigiilor, punând la dispoziție, dacă acest lucru se justifică, un sistem de rambursare și/sau de compensare.

Statele membre încurajează, de asemenea, dezvoltarea unor proceduri independente, extrajudiciare, de soluționare a litigiilor între furnizorii de servicii poștale și utilizatori.

(2) Fără a aduce atingere altor posibilități de recurs sau căi de atac, în conformitate cu legislația națională și comunitară, statele membre se asigură că utilizatorii, acționând individual sau, în cazul în care legislația internă o permite, împreună cu organizații care reprezintă interesele utilizatorilor și/sau ale consumatorilor, pot introduce în fața unei autorități naționale competente cereri în cazurile în care reclamațiile utilizatorilor împotriva întreprinderilor care furnizează servicii poștale din sfera serviciului universal nu au fost soluționate în mod satisfăcător.

În conformitate cu articolul 16, statele membre se asigură că furnizorii de serviciu universal și, dacă este cazul, între-

prinderile care furnizează servicii din sfera serviciului universal publică, alături de raportul anual privind controlul calității lor, informații privind numărul de reclamații și modul în care acestea au fost tratate.”.

19. Articolul 21 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 21

(1) Comisia este asistată de un comitet.

(2) Atunci când se face trimitere la prezentul alineat, se aplică articolul 5a alineatele (1)-(4) și articolul 7 din Decizia 1999/468/CE cu respectarea dispozițiilor articolului 8.”.

20. Articolul 22 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 22

(1) Fiecare stat membru desemnează una sau mai multe autorități naționale de reglementare pentru sectorul poștal, care sunt distincte legal și independente operațional de operatorii poștali. Statele membre care păstrează proprietatea sau controlul asupra furnizorilor de servicii poștale asigură separarea structurală efectivă a funcției de reglementare de activitățile legate de proprietate sau control.

Statele membre informează Comisia cu privire la autoritățile naționale de reglementare pe care le-au desemnat pentru a îndeplini sarcinile stabilite de prezenta directivă. Acestea publică sarcinile care trebuie să fie îndeplinite de către autoritățile naționale de reglementare, într-un mod ușor accesibil, în special în cazul în care aceste sarcini sunt încredințate mai multor organisme. Statele membre asigură, după caz, consultarea și cooperarea în probleme de interes comun, între aceste autorități și autoritățile naționale însărcinate cu punerea în aplicare a legislației privind concurența și a legislației în materie de protecție a consumatorilor.

(2) Autoritățile naționale de reglementare au sarcina specială de a asigura respectarea obligațiilor care decurg din prezenta directivă, în special prin stabilirea de proceduri de monitorizare și de reglementare, pentru a garanta furnizarea serviciului universal. De asemenea, acestea pot fi însărcinate cu asigurarea conformității cu normele de concurență în sectorul poștal.

Autoritățile naționale de reglementare cooperează îndeaproape și își oferă reciproc asistență pentru facilitarea punerii în aplicare a prezentei directive în cadrul organismelor existente corespunzătoare.

(3) Statele membre asigură existența, la nivel național, a unor mecanisme eficiente prin care orice utilizator sau furnizor de servicii poștale care este afectat de o decizie a unei autorități naționale de reglementare are dreptul de a ataca decizia în fața unui organism independent de părțile implicate. Până la soluționarea unei asemenea acțiuni, decizia autorității naționale de reglementare rămâne valabilă, cu excepția cazului în care organismul în fața căruia se exercită calea de atac decide altfel.”.

21. Se introduce următorul capitol:

„CAPITOLUL 9a

Furnizarea informațiilor

Articolul 22a

(1) Statele membre se asigură că furnizorii de servicii poștale furnizează toate informațiile, în special autorităților naționale de reglementare, inclusiv informațiile financiare și informațiile privind furnizarea serviciului universal, în special în vederea:

(a) garantării de către autoritățile naționale de reglementare a conformității cu dispozițiile din prezenta directivă sau cu deciziile adoptate în temeiul prezentei directive;

(b) realizării de statistici clar definite.

(2) Furnizorii de servicii poștale furnizează aceste informații cu promptitudine, la cerere, și, atunci când este necesar, în mod confidențial, în conformitate cu termenele și la nivelul de detaliere impuse de autoritatea națională de reglementare. Aceste informații solicitate de autoritatea națională de reglementare sunt proporționale cu necesitățile pentru îndeplinirea sarcinilor acesteia. Autoritatea națională de reglementare prezintă motivele care justifică cererea sa de informații.

(3) Statele membre se asigură că autoritățile naționale de reglementare furnizează Comisiei, la cerere, informații corespunzătoare și relevante care să îi permită acesteia să își îndeplinească atribuțiile, în conformitate cu prezenta directivă.

(4) În cazul în care informațiile sunt considerate confidențiale de către o autoritate națională de reglementare, în conformitate cu regulile de confidențialitate comunitare și naționale, Comisia și autoritățile naționale de reglementare respectă această confidențialitate.”

22. Articolul 23 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 23

La fiecare patru ani și pentru prima dată până la 31 decembrie 2013, Comisia prezintă un raport Parlamentului European și Consiliului privind aplicarea prezentei directive, inclusiv informațiile corespunzătoare despre evoluțiile din sectorul poștal, în special cu privire la aspectele economice, sociale, cele privind ocuparea forței de muncă și cele tehnologice, precum și la calitatea serviciului. Raportul este însoțit, după caz, de propuneri adresate Parlamentului European și Consiliului.”

23. Se introduce următorul articol:

„Articolul 23a

Comisia acordă asistență statelor membre privind aplicarea prezentei directive, inclusiv cu privire la determinarea unui eventual cost net al serviciului universal.”

24. Articolele 24, 25, 26 și 27 se elimină.

25. Se introduce anexa I cu următorul text:

„ANEXA I

Îndrumări privind calculul unui eventual cost net al serviciului universal

Partea A: Definiția obligațiilor de serviciu universal

Obligațiile de serviciu universal se referă la obligațiile, menționate la articolul 3, impuse unui furnizor de servicii poștale de către un stat membru, referitoare la asigurarea unui serviciu poștal într-o zonă geografică dată, incluzând, dacă este necesar, tarife uniforme în zona geografică respectivă pentru furnizarea serviciului în cauză sau a anumitor servicii gratuite pentru nevăzători sau persoane cu deficiențe de vedere.

Obligațiile respective pot include, printre altele:

- un număr de zile de livrare, superior celui menționat în prezenta directivă,
- accesibilitatea punctelor de acces, pentru respectarea obligațiilor de serviciu universal,
- accesibilitatea tarifelor de serviciu universal,
- prețuri uniforme pentru serviciul universal,
- furnizarea unor servicii gratuite pentru nevăzători sau persoane cu deficiențe de vedere.

Partea B: Calcularea costului net

Autoritățile naționale de reglementare iau în considerare toate mijloacele posibile de stimulare a furnizorilor de servicii poștale (desemnați sau nu) pentru îndeplinirea obligațiilor lor de serviciu universal în mod eficient.

Costul net al obligației de serviciu universal este orice cost legat de funcționarea serviciului universal și necesar furnizării acestuia. Costul net al obligațiilor de serviciu universal se calculează ca diferență dintre costul net suportat de un furnizor de serviciu universal desemnat supus obligațiilor de serviciu universal și cel suportat de același furnizor de servicii poștale, în cazul în care și-ar desfășura activitatea fără a avea obligații de serviciu universal.

Calculul ia în considerare toate elementele corespunzătoare, inclusiv beneficiile intangibile și comerciale care pot fi realizate de furnizorul desemnat de serviciu universal, dreptul de a realiza un profit rezonabil și măsurile de stimulare a rentabilității;

Trebuie să se acorde atenția cuvenită evaluării corecte a costurilor pe care orice furnizor de serviciu universal desemnat le-ar fi evitat dacă nu ar fi existat obligația de serviciu universal. Calculul costului net trebuie să evalueze beneficiile, inclusiv cele intangibile, ale operatorului de serviciu universal.

Calculul se bazează pe costurile alocabile următoarelor posturi:

- (i) elementelor de servicii identificate care nu pot fi furnizate decât în pierdere sau la costuri diferite de cele practicate în condiții comerciale normale. Această categorie poate include elemente de serviciu, precum serviciile definite în partea A;
- (ii) anumitor utilizatori sau grupuri de utilizatori care, luând în considerare costul de furnizare a serviciului specificat, venitul obținut și orice tarife uniforme impuse de statul membru, nu pot fi deserviți decât în pierdere sau la costuri diferite de cele practicate în condiții comerciale normale.

Această categorie cuprinde utilizatorii sau grupurile de utilizatori cărora nu le-ar fi oferite servicii de către un operator comercial dacă acesta nu ar avea obligația de serviciu universal.

Calculul costului net al anumitor aspecte specifice obligațiilor de serviciu universal se efectuează separat, pentru a evita calculul dublu al beneficiilor directe sau indirecte și al costurilor. Costul total net al obligațiilor de serviciu universal pentru orice furnizor de serviciu universal desemnat se calculează ca suma costurilor nete asociate fiecărei componente a acestor obligații de serviciu universal, luând în considerare orice beneficiu intangibil. Autoritatea națională de reglementare are responsabilitatea verificării acestui calcul. Furnizorul (furnizorii) de serviciu universal cooperează cu autoritatea națională de reglementare, pentru a facilita verificarea costului net.

Partea C: Acoperirea costurilor nete ale obligațiilor de serviciu universal

Recuperarea sau finanțarea costurilor nete ale obligațiilor de serviciu universal poate necesita ca furnizorii de serviciu universal desemnați să fie compensați pentru serviciile furnizate în condiții necomerciale. Întrucât această compensare implică transferuri financiare, statele membre trebuie să garanteze că acestea sunt efectuate în mod obiectiv, transparent, nediscriminatoriu și proporționat. Aceasta înseamnă că transferurile trebuie să determine, pe cât posibil, cea mai mică denaturare posibilă a concurenței și a cererii utilizatorilor.

În conformitate cu articolul 7 alineatul (4), un mecanism de repartizare bazat pe un fond ar trebui să utilizeze un mecanism transparent și neutru pentru colectarea contribuțiilor, care să evite pericolul dublei impunerii care să afecteze atât rezultatele cât și datele de intrare ale unei întreprinderi.

Organismul independent care administrează fondul este responsabil cu colectarea contribuțiilor de la întreprinderile care sunt obligate să contribuie la costul net al obligațiilor de serviciu universal în statele membre și supraveghează transferul sumelor datorate către întreprinderile îndreptățite să primească plăți din fond.”

26. Anexa existentă devine anexa II.

Articolul 2

(1) Statele membre pun în aplicare actele cu putere de lege și actele administrative necesare pentru a se conforma prezentei directive până la 31 decembrie 2010. Acestea informează de îndată Comisiei asupra acestui fapt.

Atunci când statele membre adoptă aceste acte, ele cuprind o trimitere la prezenta directivă sau sunt însoțite de o asemenea trimitere la data publicării lor oficiale. Statele membre stabilesc metodele de efectuare a acestei trimiteri.

(2) Statele membre comunică Comisiei textele actelor cu putere de lege și a actelor administrative cu privire la aplicarea prezentei directive.

Articolul 3

(1) Prin derogare de la articolul 2, următoarele state membre pot amâna punerea în aplicare a prezentei directive până la 31 decembrie 2012, pentru a continua să rezerve servicii pentru furnizorul (furnizorii) de serviciu universal:

— Republica Cehă

— Grecia

— Cipru

— Letonia

— Lituania

— Luxemburg

— Ungaria

— Malta

— Polonia

— România

— Slovacia

Aceste state membre pot decide să pună în aplicare mai devreme prezenta directivă.

(2) Statele membre în cauză notifică până la ... (*) Comisiei intenția lor de a recurge la termenul de punere în aplicare prevăzut la alineatul (1).

(*) Șase luni de la data intrării în vigoare a prezentei directive.

(3) Statele membre care abrogă drepturile rezervate până la 31 decembrie 2012 pot, între 1 ianuarie 2011 și 31 decembrie 2012, să refuze să acorde, pentru serviciile care făceau obiectul unui drept rezervat care a fost abrogat, autorizația menționată la articolul 9 alineatul (2) din Directiva 97/69/CE, operatorilor poștali care furnizează servicii din sfera serviciului universal, precum și societăților controlate de aceștia, cărora li s-a acordat un drept rezervat într-un alt stat membru.

Articolul 4

Prezenta directivă intră în vigoare la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Articolul 5

Prezenta directivă se adresează statelor membre.

Adoptată la ...

Pentru Parlamentul European

Președintele

...

Pentru Consiliu

Președintele

...

EXPUNERE DE MOTIVE ALE CONSILIULUI

I. INTRODUCERE

1. Comisia a adoptat la 18 octombrie 2006 propunerea de directivă a Parlamentului European și a Consiliului de modificare a Directivei 97/67/CE cu privire la realizarea integrală a pieței interne a serviciilor poștale ale Comunității ⁽¹⁾. Propunerea are la bază articolul 47 alineatul (2), articolele 55 și 95 din tratat.
2. Parlamentul European a adoptat avizul în prima lectură în cadrul sesiunii plenare din 9-12 iulie 2007.

În desfășurarea activității sale, Consiliul a luat notă de avizul Comitetului Economic și Social European și de cel al Comitetului Regiunilor, adoptate la 26 aprilie și respectiv la 6 iunie 2007 ⁽²⁾.

3. La 8 noiembrie 2007, Consiliul a adoptat poziția comună, în conformitate cu articolul 251 din tratat.

II. OBIECTIVE

Propunerea de modificare a directivei are ca obiectiv realizarea unui „ultim pas” către deschiderea completă a pieței (DCP) prin eliminarea tuturor drepturilor exclusive sau speciale care au rămas în vigoare pentru furnizorul (furnizorii) de serviciu universal și a altor obstacole referitoare la furnizarea de servicii poștale, conform prevederilor Directivei privind serviciile poștale 97/67/CE (astfel cum a fost modificată prin Directiva 2002/39/EC). În conformitate cu calendarul prevăzut la articolul 7 și pe baza mai multor studii și a unei evaluări a impactului, Comisia a confirmat că data finală pentru realizarea integrală a pieței interne a serviciilor poștale este 1 ianuarie 2009. Dispozițiile de modificare vizează adaptarea cadrului de reglementare la noul mediu, asigurând în același timp furnizarea serviciului universal și finanțarea corespunzătoare, prin propunerea unei liste incomplete de măsuri indicative de însoțire. „Clauza de caducitate” inclusă în directiva ⁽³⁾ din 2002 ar fi eliminată [articolul 1 (punctul 27) considerentul 55] la intrarea în vigoare a noii directive, asigurând astfel continuitatea în drepturi și obligații după expirarea actualei directivei (31 decembrie 2008).

III. ANALIZA POZIȚIEI COMUNE

1. ASPECTE GENERALE

Parlamentul European (PE) a adoptat 64 de amendamente la propunerea Comisiei în cadrul ședinței plenare din 11 iulie 2007. Poziția comună a Consiliului reflectă modificările aduse propunerii Comisiei (a se vedea 2.a) prin integrarea unui număr mare de amendamente.

- fie textual, fie aproape textual (amendamentele Parlamentului European 1, 2, 3, 4, 8, 9, 12, 14, 16, 17, 18, 25, 36, 37, 39, 49, 50, 53, 61, 79),
- parțial (amendamentele Parlamentului European 10, 13, 20, 31, 46, 47, 48, 56, 58), sau
- similar, prin formulări asemănătoare (amendamentele Parlamentului European 21 + 65, 22 + 34, 23, 28, 30, 32, 35, 63, 40, 44 + 81, 46, 52, 55).

Cu toate acestea, câteva amendamente nu sunt reflectate în poziția comună, fie deoarece Consiliul a convenit că acestea sunt de prisos (întrucât fac obiectul altor modificări), fie deoarece dispozițiile din propunerea inițială a Comisiei au fost completate sau reformulate integral (a se vedea 2.b).

⁽¹⁾ COM(2006) 594 final, JO C ...

⁽²⁾ JO C 168, 20.7.2007, p. 74.

JO C 197, 24.8.2007, p. 37.

⁽³⁾ Articolul 27 stabilește că dispozițiile directivei în vigoare expiră la 31 decembrie 2008, cu excepția cazului în care se hotărăște altfel.

În poziția comună au fost incluse, de asemenea, alte modificări decât cele preconizate în avizul Parlamentului European în primă lectură. Au fost introduse o serie de modificări de redactare, în general ca urmare a:

- includerii unei noi anexe I (îndrumări privind calculul unui eventual cost net al serviciului universal) și a transformării actualei anexe (Standardele de calitate pentru poșta transfrontalieră intracomunitară) în anexa II la directiva modificată (articolul 1, punctele 16, 17 și 25), și
- a introducerii unor noi termeni în cadrul definițiilor [la articolul 1 (punctul 2)] și a impactului ulterior asupra terminologiei utilizate în text [de exemplu, articolul 1 (punctul 18)].

Altele vizează să asigure coerența generală a directivei, în special în ceea ce privește:

- notificarea Comisiei cu privire la furnizorul (furnizorii) de serviciu universal (articolul 1 punctul 4),
- normele privind separația contabilă și transparența (articolul 1 punctul 15 coroborat cu considerentul 41), și
- noile norme privind procedura de „comitologie” care urmează să fie aplicate [procedura de reglementare cu control, articolul 1 (punctele 16, 19), considerentele 43-46], și
- acordul interinstituțional pentru o legiferare mai bună (considerentul 60, cu privire la care Comisia a făcut o declarație).

2. ASPECTE SPECIFICE

(a) **Modificări la propunerea Comisiei**

Modificarea fundamentală adusă propunerii inițiale a Comisiei privește data finală pentru deschiderea completă a pieței. Aceasta stabilește (la articolul 2) data finală pentru punerea în aplicare a directivei de modificare, adică pentru realizarea integrală a pieței interne a serviciilor poștale la sfârșitul anului 2010. Se prevede, în condiții stricte, o prelungire a termenului de punere în aplicare până la 31 decembrie 2012, pentru anumite state membre (enumerate la articolul 3 din directivă) în scopul de a răspunde anumitor dificultăți privind procesul de reformă a sectorului poștal [a se vedea (x)].

Aspectele sus-menționate au determinat alte modificări substanțiale ale propunerii inițiale (acestea pot fi găsite la articolul 1 din directiva de modificare), care ar putea fi prezentate după cum urmează:

(i) **Rațiunea de a fi și domeniul de aplicare [articolul 1 (punctul 1), considerentele 1-9, 14-15, 19-20, 22, 56]**

Amendamentele Parlamentului European: 1-4, 8-9, 11-12, 13, 16

Poziția comună confirmă scopurile ultime și rațiunea de a fi a politicii poștale a Comunității și subliniază rolul pozitiv al serviciilor poștale ca servicii de interes economic general, precum și contribuția acestora la obiectivele de coeziune socială, economică și teritorială din Uniunea Europeană. În principal, aceasta clarifică domeniul de aplicare al directivei în ceea ce privește furnizarea serviciului universal, luând în considerare finanțarea acestuia în condiții care garantează furnizarea permanentă ca obiectiv cheie al reformei poștale. Această recunoaștere este consfințită în text și poate fi utilizată drept principiu director pentru punerea în aplicare a directivei de modificare.

(ii) **Definiții [articolul 1 (punctul 2), considerentele 17, 27, 42]**

Amendamentele Parlamentului European: 15, 21 + 65, 36-37

Poziția comună urmărește să actualizeze un număr semnificativ de definiții incluse în directiva existentă și să le adapteze la modificările de reglementare și la noile situații din cadrul piețelor poștale. Termenul nou introdus „furnizor de serviciu poștal” și distingerea acestuia de „furnizor de serviciu universal”, precum și redefinirea termenului „utilizator” sunt esențiale și urmăresc să clarifice rolurile și responsabilitățile acestora în contextul deschiderii complete a pieței. În plus, poziția comună identifică elementele cheie care descriu „serviciile care fac parte din domeniul de aplicare al serviciului universal”, în conformitate cu jurisprudența relevantă a Curții Europene de Justiție și include pe lista de „cerințe esențiale” (care pot determina un stat membru să impună condiții privind furnizarea serviciilor poștale) respectarea condițiilor de angajare, precum și a dispozițiilor privind securitatea socială, în conformitate cu legislația comunitară și cu cea națională. Aceasta este conformă cu importanța politică deținută de considerentele sociale în cadrul procesului de deschidere completă a pieței.

(iii) **Furnizarea serviciului universal [articolul 1 (punctele 3-6) considerentele 5, 8-12, 20-21, 23-24, 27-30, 36-37, 40-41, 46, 54]**

Amendamentele Parlamentului European: 4, 6, 13-14, 17-18, 24-27, 32, 39, 43, 62 + 64, 63

Poziția comună se bazează pe principiul conform căruia furnizarea serviciului universal este un element cheie în realizarea pieței interne a serviciilor poștale și deține un rol important în ceea ce privește coeziunea socială și teritorială. În aceste condiții, textul urmărește să consolideze dispozițiile directivei în vigoare și să garanteze punerea în aplicare a acesteia în mod eficient în noul context al deschiderii complete a pieței. Aceasta permite statelor membre o anumită flexibilitate în ceea ce privește desemnarea și funcționarea furnizorului (furnizorilor) de serviciu universal, asigurând, pe de altă parte, o revizuire periodică a conformității cu principiile statutare stabilite în directivă, precum și o perioadă suficientă pentru rentabilitatea investițiilor.

În plus, stabilește faptul că furnizorul (furnizorii) de serviciu universal furnizează informații suficient de precise și actualizate privind caracteristicile speciale ale serviciului universal oferit, inclusiv condițiile generale de acces la aceste servicii, precum și prețurile și nivelurile standard de calitate. În cele din urmă, poziția comună exclude din domeniul de aplicare al directivei de modificare dispozițiile naționale care reglementează condițiile de expropriere pentru organizarea furnizării serviciului universal și recunoaște că nu ar trebui împiedicată continuarea furnizării anumitor servicii gratuite introduse de statele membre pentru nevăzători și pentru persoanele cu deficiențe de vedere.

(iv) **Finanțarea serviciilor universale [articolul 1 (punctele 7-8 și 25), considerentele 13, 25-30, 33, 40-41, 59]**

Amendamentele Parlamentului European: 4, 6, 20, 21 + 65, 22, 24, 29-30, 40, 41 + 66, 62 + 64

Poziția comună bazată pe principiile consfințite în propunerea Comisiei acordă o atenție deosebită mijloacelor de garantare a finanțării serviciului universal. Consiliul este de acord, în general, cu mijloacele propuse de Comisie, întrucât acestea sunt pe deplin conforme cu principiul subsidiarității și acordă atenție condițiilor pieței naționale. Statele membre pot alege măsurile corespunzătoare pentru a permite realizarea acestui obiectiv, luând în considerare caracteristicile specifice ale pieței naționale. Pentru a răspunde îngrijorărilor exprimate de anumite state membre cu privire la calculul costului net și pentru a asigura îndrumarea pe baza unei metodologii comune indicative, poziția comună a introdus o nouă anexă la directivă. Aceasta se inspiră în mare măsură din anexa IV la Directiva privind serviciul universal ⁽¹⁾.

(v) **Condiții de reglementare a furnizării de servicii poștale și a accesului la rețele [articolul 1 (punctele 9-13), considerentele 30, 33]**

Amendamentele Parlamentului European: 44 + 81

Poziția comună stabilește în continuare condiții detaliate de reglementare a furnizării serviciilor poștale și a accesului la rețele, în dublul scop de a oferi siguranță juridică furnizorului (furnizorilor) de serviciu universal și altor furnizori de serviciu poștal, precum și pentru a evita utilizarea acestora drept obstacole disimulate în calea noilor furnizori intrați pe piață. Obiectivul general este reprezentat de funcționarea adecvată a piețelor poștale și de funcționarea complementară a diferitelor rețele poștale. Dispozițiile directivei nu aduc atingere dreptului statelor membre de a adopta măsuri care să asigure accesul la rețeaua poștală publică, în condiții de transparență, proporționalitate și fără discriminare.

Poziția comună include, după caz, posibila contribuție financiară la costurile operaționale ale autorității naționale de reglementare și respectarea condițiilor de muncă stabilite de legislația națională printre condițiile de acordare a autorizațiilor. De asemenea, sunt oferite clarificări în ceea ce privește excluderea unei „duble” impuneri (pentru aceleași elemente ale serviciului universal sau părți ale teritoriului național) a obligațiilor de serviciu universal, și, în același timp, a contribuțiilor financiare la mecanismul de repartizare (fond de compensare).

⁽¹⁾ Directiva 2002/22/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 7 martie 2002 privind serviciul universal și drepturile utilizatorilor legate de rețele și serviciile de comunicații electronice [JO L 108, 24.4.2002, p. 51 (73)].

(vi) **Dispoziții privind ocuparea forței de muncă și securitatea socială [articolul 1 (punctele 2 și 10), considerentele 16, 53]**

Amendamentele Parlamentului European: 10, 35, 37

Astfel cum s-a menționat anterior [la (ii)], poziția comună include pe lista de „cerințe esențiale” respectarea condițiilor de angajare, precum și a dispozițiilor privind securitatea socială, în conformitate cu legislația comunitară și cu cea națională. În plus, considerentele sociale sunt reglementate de dispozițiile privind condițiile de acordare a autorizațiilor, prin care se poate condiționa sau impune, după caz, respectarea condițiilor de muncă stabilite de legislația națională [a se vedea de asemenea (v)].

(vii) **Principii tarifare și transparența conturilor (separația contabilă) [articolul 1 (punctele 14-15), considerentele 26, 28, 37-39, 41]**

Amendamentele Parlamentului European: 27-28, 30, 47-49, 50-52, 79

Poziția comună acceptă inovațiile de bază cuprinse în propunerea Comisiei în ceea ce privește diferitele principii tarifare pentru furnizarea serviciului universal (principiul orientării în funcție de costuri, sub rezerva unui anumit grad de flexibilitate tarifară în condiții specifice). În plus, aceasta permite statelor membre să mențină sau să introducă dispoziția privind furnizarea unui serviciu poștal gratuit destinat nevăzătorilor sau persoanelor cu deficiențe de vedere.

Furnizorul (furnizorii) de serviciu universal trebuie să țină evidențe contabile separate pentru a face clar diferența între serviciile universale și alte servicii care nu intră în sfera acestora. Dispoziții speciale permit statelor membre să aplice normele de transparență (stabilite la articolul 1 punctul 15) furnizorului de serviciu universal desemnat înainte de data finală pentru deschiderea completă a pieței, în măsura în care nu au fost desemnați alți furnizori de serviciu universal.

(viii) **Autoritățile naționale de reglementare și furnizarea informațiilor [articolul 1 (punctele 20-21), considerentele 41-42, 47-51]**

Amendamentele Parlamentului European: 18, 33, 55

Poziția comună nu lasă nicio îndoială cu privire la forma de cooperare dintre autoritățile naționale de reglementare, excluzând astfel înființarea unor noi organisme sau structuri la nivel european.

Autoritățile naționale de reglementare se concentrează asupra monitorizării piețelor poștale, inclusiv prin furnizarea informațiilor adecvate de către toți actorii de pe piață. Principiile generale care reglementează furnizarea informațiilor și respectul pentru normele de confidențialitate sunt formulate corespunzător în text.

(ix) **Sprijinul Comisiei în vederea punerii în aplicare a directivei [articolul 1 (punctele 22-23), considerentele 32, 52]**

Amendamentele Parlamentului European: 22, 34, 56-58

Comisia își asumă responsabilități sporite în noul context al deschiderii complete a pieței, întrucât i se încredințează sarcina generală de a furniza asistență pe parcursul punerii în aplicare a noii directive, inclusiv în ceea ce privește calculul costului net al serviciului universal și evaluarea, în mod periodic, a progreselor semnificative, în special privind aspectele economice, sociale, aspectele referitoare la modelele de ocupare a forței de muncă și aspectele tehnologice, precum și calitatea serviciului.

(x) **Data (datele) finale pentru deschiderea completă a pieței (articolele 2 și 3, considerentele 25, 31, 55)**

Amendamentele Parlamentului European: 7 + 74, 19, 23, 41 + 66 precum și 59, 61, 62 + 64

În ceea ce privește data (datele) finală (finale) pentru realizarea integrală a pieței interne a serviciilor poștale ale Comunității, Consiliul a luat serios în considerare abordarea consfințită în amendamentele Parlamentului European. Parlamentul European a considerat că data finală de 1 ianuarie 2009 propusă de Comisie nu s-a dovedit adecvată și a sugerat, prin urmare, ca deschiderea completă a pieței sectorului poștal să aibă loc începând cu 31 decembrie 2010. În plus, a propus ca statele membre care au aderat la Uniunea Europeană după intrarea în vigoare a Directivei 2002/39/CE sau statele membre cu o populație redusă și o dimensiune geografică limitată sau statele membre cu o topografie deosebit de dificilă, în special cele cu un număr semnificativ („imens”) de insule să poată continua, până la 31 decembrie 2012, rezervarea serviciilor pentru furnizorul (furnizorii) de serviciu universal cu anumite limite și în anumite condiții.

Poziția comună enumără o serie de state membre care au solicitat în mod explicit o extindere maximală a termenului de punere în aplicare până la 31 decembrie 2012. Această notificare este adresată Comisei, statele membre nefiind împiedicate să încheie punerea în aplicare înainte de termen. Pentru acele state membre care doresc să respecte termenul de punere în aplicare sus-menționat se introduce, pentru o perioadă limitată de timp, o cauză de reciprocitate față de statele membre care au deschis integral piețele poștale.

(b) Amendamentele Parlamentului European

De asemenea, Consiliul a reflectat asupra unor amendamente, menținând, cu toate acestea, o poziție diferită în ceea ce privește. În anumite cazuri, recunoașterea acestora devine evidentă, în cele din urmă, în urma lecturii combinate a diferitelor dispoziții. În special,

Considerente:

- amendamentul 6 nu este acceptat, întrucât studiul prospectiv este unul dintre elementele considerate de Parlamentul European și de Consiliu drept bază pentru acordul lor privind obiectivul fundamental al directivei de modificare (a se vedea de asemenea considerentul 13),
- amendamentele 7 și 74 au fost modificate în considerentul 13, în care nu este menționată o anumită dată, dar ideea unei date finale pentru realizarea pieței interne a serviciilor poștale este confirmată în mod clar,
- amendamentul 11 a fost considerat inutil, întrucât este suficient abordat în considerentele 14 și 18,
- amendamentul 13 nu este acceptat în totalitate, întrucât o parte a acestuia a fost considerată necorespunzătoare pentru un considerent, din cauza caracterului său normativ, și este mai bine reflectată în articolul 1 (punctul 18),
- amendamentul 15 este inclus în prezent în definiția mai largă a termenului „utilizator” (la articolul 1 punctul 2),
- amendamentul 19 este abordat în dispozițiile de bază ale poziției comune; acest lucru devine evident, în special în urma lecturii combinate a articolului 2 modificat și a considerentului 13,
- amendamentul 22 a fost luat serios în considerare și un nou articol specific a fost introdus în poziția comună în scopul respectiv (articolul 1 punctul 23),
- amendamentul 24 nu este considerat necesar, întrucât aspectul fundamental este abordat în principiile generale care reglementează domeniul de aplicare al serviciului universal (N.B.: Comisia va face de asemenea o declarație relevantă cu privire la poziția comună a Consiliului),
- amendamentul 26: Consiliul a considerat că dispozițiile generale ar fi cadrul cel mai potrivit pentru ca acest amendament să producă efecte juridice; prin urmare, ideea este abordată în prezent la articolul 12 (articolul 1 punctul 14),
- amendamentul 27 a fost considerat ca fiind prea detaliat și prescriptiv; în schimb, dispozițiile articolului 12 cuprind toate clarificările necesare cu privire la condițiile care justifică flexibilitatea prețurilor și la motivele de interes public care permit tarife uniforme; considerentul 38 furnizează exemple relevante pentru cazul menționat anterior,
- amendamentul 29 nu a fost susținut, întrucât ar trebui ca declarația generală eliminată să rămână valabilă pe durata procesului de deschidere completă a pieței. Cu toate acestea, Consiliul a fost de acord cu amendamentul 30 corespunzător al Parlamentului European,
- amendamentul 31 a fost adaptat la principiile generale stabilite la articolul 1 (punctul 18),
- în ceea ce privește amendamentul 32, Consiliul își menține poziția referitoare la componența Comitetului poștal,
- în ceea ce privește amendamentul 33, Consiliul sprijină propunerea Comisiei și consideră că cooperarea dintre autoritățile naționale de reglementare, alte autorități de reglementare și Comisia se desfășoară în condițiile specifice stabilite la articolul 22 (articolul 1 punctul 20).

Articole:

- în ceea ce privește amendamentele 41 și 66, Consiliul sprijină o abordare consecventă a finanțării serviciilor universale; textul propunerii Comisiei a fost îmbunătățit considerabil, pentru a reflecta mai bine diferențele modalități și mijloace de garantare a furnizării permanente. În plus, noua anexă I privind calculul costului net oferă o bază comună indicativă. Statele membre pot furniza Comisiei planurile lor financiare astfel cum se precizează în considerentul 26,

- amendamentele 62 și 64 au constituit baza pentru derogarea stabilită în prezent la articolul 3 din directiva de modificare; cu toate acestea, derogarea generală și necondiționată pentru toate statele membre care au aderat la Uniunea Europeană după intrarea în vigoare a ultimei Directive poștale 2002/39/CE a fost înlocuită cu o listă exactă a statelor membre care au solicitat în mod explicit această derogare,
- amendamentul 43 a provocat îngrijorare și neîncredere în cadrul Consiliului, și, prin urmare, acesta a decis să mențină textul directivei în vigoare, o motivație suplimentară fiind faptul că până în prezent practica acestuia nu a fost contestată,
- în ceea ce privește amendamentele 44 și 81, Consiliul a întreprins analiza detaliată și reformularea articolului care abordează chestiunile legate de autorizare, în scopul ultim de a elimina toate obstacolele din calea furnizării neîngrădite serviciilor poștale. În ceea ce privește referințele precise la serviciile care intră în domeniul de aplicare al serviciului universal, Consiliul a fost de acord cu menținerea dispozițiilor existente și Comisia a făcut o declarație referitoare la acestea. În plus, s-a luat notă de faptul că problematica respectării condițiilor de muncă a fost abordată în mod corespunzător în alte părți ale poziției comune (astfel cum a fost prezentată la 2.a.vi),
- amendamentul 46 este abordat în prezent, parțial în considerentul 35 și parțial la articolul 1 (punctul 13),
- amendamentul 51 a fost considerat drept o referință inutilă la o altă dispoziție de modificare din cadrul aceleiași directive,
- amendamentul 54 nu a fost acceptat de Consiliu, întrucât nu se încadrează în domeniul de aplicare al prezentei directive de modificare și nu este conform cu principiul subsidiarității,
- amendamentul 56 a fost sprijinit de Consiliu, cu toate că acesta a fost de acord ca primul raport să fie emis cel târziu la 31 decembrie 2013 (în loc de 31 decembrie 2011) pentru a oferi o privire de ansamblu asupra punerii în aplicare a directivei în toate statele membre, inclusiv în cele care beneficiază de extinderea termenului de aplicare până la sfârșitul anului 2012,
- amendamentul 57 este acoperit de articolul 1 (punctul 22); Comisia furnizează în raportul său periodic o analiză detaliată a tendințelor de pe piața muncii din sectorul poștal,
- obiectivul amendamentului 58 a fost luat serios în considerare în poziția comună a Consiliului [articolul 1 (punctul 23)]; cu toate acestea, limitările în timp nu au fost preluate, întrucât sprijinul acordat de Comisie în vederea punerii în aplicare a directivei trebuie considerat drept o sarcină generală și un exercițiu continuu pe parcursul perioadei de punere în aplicare a directivei. În plus, Comisia sprijină în mod ferm poziția conform căreia statele membre nu ar trebui să aibă obligația de a furniza Comisiei planurile lor financiare (considerentul 26),
- în cele din urmă, amendamentul 59 nu mai este consecvent cu calendarul general de transpunere, astfel cum a fost stabilit în poziția comună.

IV. CONCLUZII

Poziția comună se bazează în mare măsură pe avizul în primă lectură al Parlamentului European și reflectă echilibrul general atins în cadrul negocierilor informale între Parlamentul European, Consiliu și Comisie, în vederea obținerii din timp a unui acord în etapa celei de a doua lecturi a Parlamentului European. Textul menține abordarea și structura juridică propuse de Comisie (și bazate pe Directiva 97/67/CE în vigoare, astfel cum a fost modificată) în vederea adaptării regulamentului din sectorul poștal la noile condiții corespunzătoare realizării integrale a pieței interne până la sfârșitul anului 2010. Acesta oferă statelor membre posibilitatea de a solicita o derogare (cel târziu până în decembrie 2012) în ceea ce privește data de punere în aplicare a noii directive, pentru a răspunde nevoilor structurale cu care se confruntă piețelor lor poștale naționale.

În acest context, s-au efectuat clarificări și reformulări importante, în special în ceea ce privește definițiile relevante din propunere, garanțiile referitoare la furnizarea serviciului universal, inclusiv la finanțarea acestuia, regimul de autorizare, rolul autorităților naționale și furnizarea informației de către toți furnizorii de servicii poștale.

Consiliul așteaptă cu nerăbdare confirmarea acordului Parlamentului European privind poziția comună, în vederea adoptării din timp a prezentei directive.